ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 294

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 25	பரிதாவிஸு பங்குனிமீ 10—3—73ல் வெளியிடப்பட்டது	ஸஞ்சிகை 6

பத்ராதிப ப்ரதிநிதியின் விஜ்ஞாபனம்

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் சந்தா பாக்கியுள்ளவர்களுக்கு நினைவூட்டும் கடிதம் அனுப்பியிருந்தோம். ஏறக்குறைய 50 மெம்பர்கள் சந்தாபணமனுப்பினார்கள். சிலர், சென்ற ஸாதாரணவாண்டு விசேஷ ஸந்தர்ப்பத்தில் 25 ரூபா செலுத்தி ஜீவியச் சந்தாதாரர்களாக [லைப் மெம்பர்களாக] ஆய்விட்டோமென்று தெரிவிக்கிறார்கள். அன்னவர்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறோம். 25 ரூபா செலுத்தினவர்களுக்கெல்லாம் விசேஷ வெளியீடான புத்தகங்களை அவ்வப்போதுகளில் அனுப்பியிருக்கிறோம். அவரவர்கள்பெற்று மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். 25 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட விலையுள்ள புத்தகங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் மூன்று வருஷம் பத்திரிகைகள் மாதந்தோறும் பெற்றுவருகிறார்கள். மூன்று வருஷங்களுக்குமுன் செலுத்திய 25 ரூபாயினால் தாங்கள் ஜீவியச் சந்தாதாரர்களாய் ஆய்விட்டதாக நினைப்பவர்களுக்கு நாம் தெரிவிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லை. அப்படியாவது பதில் தெரிவித்துவிட்டால் அவர்களுக்குப் பத்திரிகை அனுப்பி வருவோம். ஒன்றும் தெரிவியாமல் இருப்பவர்களுக்கு பத்ரிகை நிறுத்தப்படும்.

பல நண்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

சென்ற வருஷம் ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் "கண்ணாவும் அண்ணாவும்" என்கிற வியாஸம் பல இதழ்களில் வெளிவந்து கொண்டிருந்து சென்ற பங்குனிமாதம் முதலாக அது நின்றிருக்கிறது. அது வெளிவரவேணுமென்று பலர் விரும்பிக் கடிதம் எழுதுகிறார்கள். அது ஒரு தனிப் புத்தகமாக வெளிவரப்போகிறதென்பதை அறிவிக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

பத்ராதிப ப்ரதிநிதி.

ஸ்ரீ

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின்

பரிதாவி வருஷத்திய

மீன விசாகோத்ஸவப் பத்திரிகை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் எண்பத்திரண்டாவது திருநக்ஷத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு

ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்வாமியின் திருமாளிகையில்

நாளது பங்குனிமீ 1௳ (14—3—73) புதன்கிழமை முதல்
பங்குனிமீ 10௳ (23—3—73) வெள்ளிக்கிழமை வரை

வேத பாராயணம், திவ்யப்ரபந்தஸேவை, ரஹஸ்யாநுஸந்தானம்,
ஸ்தோத்ரபாடம், வித்வான்களின் உபந்யாஸம்
இவை நடைபெறும்.

ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி
பிரார்த்திக்கப்படுகிருர்கள்.

காஞ்சீபுரம்,
10—3—1973

இங்ஙனம்,
பிரதிவாதி பயங்கரம் செல்வமணி என்கிற
ரங்கநாத தாஸன்.

கடந்த ஆம் மீன விசாக நிகழ்ச்சிகளுக்கு அபிமானிகளின் வரவு

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி திருக்குறுங்குடி பேரருளாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி 25
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எதிராஜ ஜீயர் மடாதிபதி பேரருளாள ஜீயர் ஸ்வாமி 10
சென்னபுரி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆஸ்திக ஸமிதி 116
சென்னை ஸத்காலக்ஷேப ஸபையார் 116
ஸ்ரீமான் M. ரங்கசாமி ஐயங்கார், V. Perumal Chetty & Sons, Madras. 80
Madras ஸ்ரீ A. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார் 25
மன்னார்குடி லக்ஷ்மீபவனம் ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார் 25
Madras A. V. கன்னைய நாயுடு 101
Hyderabad M. ஸௌந்தர ராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி 50
அம்பத்தூர் A. K. சடகோபாசாரியர் 50
T. V. G. Acharya, சித்ரகொண்டா Orissa 50
K. V. Narasimhan, Auditor Chittoor 50
A. K. Rajagopalachar, Auditor Kanchipuram 40
K. V. திருமலாசாரியர், சென்னை 5
நுங்கம்பாக்கம் C. கிருஷ்ணஸ்வாமி 10
R. ஸ்ரீனிவாஸன் நேமத்தான்பட்டி 30
விட்டலாபுரம் V.S. வெங்கடாசார்யர் 10
காரைக்குடி T. R. ராகவையங்கார் Trust 10
மதுரை அட்வொகேட் S. ஸுந்தரராஜய்யங்கார் 30
K. R. ராஜகோபாலையங்கார் ஸ்ரீராஜமன்னார் ஸன்னிதி ட்ரஸ்டி சேரங்குளம் 10
T. V. கிருஷ்ணமாசார் பேராவூரணி 10
தென் திருப்பேரை மகரபூஷணமையங்கார் 20
R. வரதராஜய்யங்கார் ஸ்ரீரங்கம் 25
Madras G. V. லக்ஷ்மீ நாராயணன் 25
வாழப்பட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸார்வபௌம ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் 15

கோவை பரமார்த்த ஸார்வபௌம B. வரதாசாரியர் ரிக்வேதி 25
அச்சந்தவிழ்த்தான் அப்பனையங்கார் 10
சென்னை T. A. Tiruvenkatacharyar 11
,, ஜலகம் ஸுப்ரம்மண்ய நாயுடு 20
,, ஜலகண்டபுரம் நாகப்பன் பொன்னுடையும் பொற்காணிக்கைகளும்
சென்னை K. M. ராமாநுஜய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி 10
,, M. ஏகாம்பர முதலியார் 25
,, V. N. தேவநாதன் பொன்னுடை
,, திருவாலவட்டம் துரைசாமி 5
,, நாராயணக் கோனார் & அண்ணாமலை நாடார் 100
,, P. V. பாண்டுரங்கம் செட்டி 25
,, ஆலந்தூர் சக்ரபாணி செட்டியார் 15
,, ஸ்ரீராமஜெயம் P. G. மாணிக்க செட்டியார் பாகவதர் 10
,, டாக்டர் வெங்கடகிருஷ்ணய்யா 15
க்வாலியர் ஸத்யமூர்த்தி ஸ்வாமி 15
Bombay Sion V. Srinivasan Iyengar 10
திருமாணிக்குழி லக்ஷ்மீ நாராயண ரெட்டியார் பாகவதர் 15
விக்ரவாண்டி திருநாராயண பாகவதர் வகையறு 15
தூத்துக்குடி V. S. அழகிரிஸாமி செட்டி Bros. 21
திண்டுக்கல் தோப்பு ராமாநுஜர் 5
,, ஸ்ரீராஜகோபாலவர்கள் 101
Nellore டாக்டர் ஸ்ரீராமையங்கார் 10
சிறுக்ராமம் தேவநாதாசாரியர் 10
சேலம் காஞ்சீபூர்ண செட்டியார் 5
சென்னை M. வெங்கடகிருஷ்ணன் சுபத்ரா 5
கொருக்குப்பேட்டை ரங்கநாயகியம்மா 25
New Delhi ஸ்ரீமான் P. V. S. Iyengar
ராஜபாளையம் D. K. ராஜு அவர்கள் 200
திருப்பத்தூர் ஷண்முக முதலியார் 50
பெங்களூர் திருவேங்கடத்தய்யங்கார் 25

T. Nagar R. வரதன் (அகரம்)
Son of கண்ணமாசாரியர் 101
திருவல்லிக்கேணி
M. A. கிருஷ்ணம்மா Advocate 101
எழும்பூர் V. C. ரங்கதுரை 101
ராணிபேட்டை ஸம்பத்
நரஸிம்மனவர்கள் 50
ஸகிந்தராபாத் அதிகாரி தேவ
நாதய்யங்கார் ஸ்வாமி 25
களம்பூர் ராமநாதன் செட்டியார் 50
திருப்பத்தூர் உலகாரிய நிலயம்
காளியப்ப முதலியார் அவர்கள் 50
கோவை வேணுகோபால கிருஷ்ண
ஸ்வாமி தேவஸ்தானம் 51
சென்னை ஊரா ஸ்ரீதேவம்மா 20
சென்னை G. V. லக்ஷ்மீவராஹன் 10
ராதாபுரம் ரங்காரெட்டி 25
R. செந்தாமரைக்கண்ணன் ஈரோடு 10
A. இராமஸ்வாமியவர்கள்
D. R. O. Madras 25
இளையாண்ட பட்டு
பாலகிருஷ்ணப்பிள்ளையவர்கள் 25

ஸ்ரீமதுபயவே R. V. சேஷாத்ரி
ஐயங்கார் Advocate 10
அகரம் வரதன் காஞ்சீபுரம்
Now Madras 25
திருவல்லிக்கேணி உ. வே. தேசூர்
ஸ்ரீநிவாஸவரதாசார் ஸ்வாமி 25
திருவள்ளூர் ராமமூர்த்தியவர்கள் 20
மாளிகைமேடு நாராயண
ரெட்டியார் சென்னை 10
குத்தாலம் ராஜகோபாலவர்கள் 40
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பண்டிட்
R. பார்த்தஸாரதி 5
Amrutur R. Srinivasan, Engineer 25
கோயில் கந்தாடை அண்ணன்
ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார்
Narayanavadi Bombay 25
அந்தர் வேதிபாளையம் ஈயுண்ணி
சேஷசிங்கராச் சாரியார் ஸ்வாமி 30
ராமநாதபுரம் S. திருமலை
சடகோபாசாரியர் Advocate 10
சென்னை நந்திபாடி சேஷய்யசெட்டி 20

இப்படிக்கு,
சென்னை சி. ஸுப்பராயலு செட்டியார்,
P. B. A. ஸ்வாமியின் திருநக்ஷத்ர நிர்வாஹஸபை ஸெகிரிடரி.
2—3—73

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்தோத்ரவுரைகளின் மறுபதிப்பு

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுரு பணித்த ஸ்தோத்ரங்களில் பன்னிரண்டு ஸ்தோத்ரங்களுக்கு நம் P. B. A. ஸ்வாமி மணிப்ரவாள நடையில் எழுதியிருந்த உரைகள் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு அச்சிடப்பட்டிருந்தவை நாலைந்து வருஷகாலமாக துர்லபமாய் விட்டபடியால் அவை மேலே குறித்த பங்குனி விசாகோத்ஸவத்தின நினைவுமலராக மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டு விற்பனைக்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறது. எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். விலை 5 ரூபாய். தபால் செலவு தனி. பதிப்பிக்கப்பட்ட ஸ்தோத்ரங்களாவன:

1. வைராக்யபஞ்சகம்
2. கோதாஸ்துதி
3. ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்
4. பரமார்த்தஸ்துதி
5. ந்யாஸதசகம்
6. பகவத்யாநஸோபாநம்
7. தசாவதார ஸ்தோத்ரம்
8. வேகாஸேது ஸ்தோத்ரம்
9. அஷ்டபுஜாஷ்டகம்
10. காமாஸிகாஷ்டகம்
11. ஷோடசாயுத ஸ்தோத்ரம்
12. சரணாகதி தீபிகை

இப்படிக்கு,
தி. அ. அனந்தாழ்வான்,
(க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் மானேஜர்)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாழ்நாளுள்ளவளவும் வழங்கும் விருந்து.

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் "ஒன்றுண்டு செங்கண்மால்! யானுரைப்பது, உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்தி நீ" என்றொரு பாசுர மருளிச் செய்துள்ளார். 'எம்பெருமானே! உனது திருக்கண் மலர்ச்சியை நோக்குங்கால் எனக்கொன்று சொல்லத்தோன்றுகின்றது' என்றார்; அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! சொல்லிக்காணீர்' என்ன, 'தேவரீர் அடியார்களுக்குச் செய்தருளாத உதவியில்லை; ஆயினும் இன்னமும் செய்ய வேணும், இன்னமும் செய்யவேணும் என்றே பாரித்திருக்கின்றீர்' என்றார் ஆழ்வார். இதை யடியேன் உபந்யாஸ கோஷ்டிகளில் பலகால் சொல்ல ப்ராப்தமாவதுண்டு. இதை யநுகரித்து அடியேன் இங்கொன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். "உபந்யாஸக ஸௌபாக்யம்" என்கிற தலைப்பிலும் அந்தத் தலைப்பில்லாமலும் உலகம் சுவைத்துண்ணப் பற்பல நூல்களை யெழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேனெனினும், உடலில் அசக்தி மீதூர்ந்தாலும் வாழ்நாளுள்ளவளவும் ஏதேனும் எழுதி வெளியிட்டுக்கொண்டே யிருக்க வேணுமென்கிற குதூஹலமே அதிகரிக்கின்றது. இவ்விதழில் வெளியிடத் தொடங்கி யிருக்கின்ற அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி யென்கிற நூல் அந்த குதூஹலத்தின லெழுந்தது. இந் நூலின் வைகரியை, முன்னுரையைச் சிறிது வாசித்துப் பார்த்து உணர்க. இந்த நூல் எப்போது முற்றுப்பெறுமென்பதை "மூதறிவாளர் முதல்வன்" என்று பெரியாழ்வார் போற்றநின்ற ஸர்வஜ்ஞனே யறிவன்.

உலகில் ஆஸ்திகர்கள் ஆதரிக்கும் நூல்கள் எத்தனை யுண்டோ, [ஆழ்வாராசாரியர்களினுடையவும் மஹர்ஷிகள் மஹாகவிகள் முதலானோருடையவும் நூல்கள்] அவையத்தனையிலுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் இந்நூலில் அடைவே வெளிவந்துகொண்டிருக்கும். ஞாபகங்கொண்டு அவரவர்கள் ஸமய விசேஷங்களில் மீண்டுமீண்டும் எடுத்துப் பார்ப்பதற்கு அநுகூலமாகவே இதில் அகராதிமுறை ஆதரிக்கப்பட்டது. (அ) தொடங்கி (ஔ) வரையிலுமுள்ளஉயிரெழுத்துக்களால் மகுடமிட்டு நூறு அர்த்தவிசேஷங்கள்; (க) தொடங்கி (கௌ) வரையிலுமுள்ள மெய்யெழுத்துக்களால் மகுடமிட்டு நூறு அர்த்தங்கள். இப்படியே ச, ந, ப, ம முதலியவற்றிலும் திருப்பித் திருப்பித் தொடர்ந்துசெல்லும்.

— அர்ப்பணம் —

உலகம்போற்றும் உயர்பதவியில்வாழும்

உயர்திரு. (ஜஸ்டிஸ்)

A. அழகிரிசாமி அவர்கள்

இப்பெரியார் நெடுநாள் சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் பதவியில் அமர்ந்திருந்து இப்போது 4 மாத காலமாய் டில்லிமாநகரெனும் தலைநகரில் ஸுப்ரீம் கோர்ட் ஜட்ஜ் பதவியில் விளங்கி வருகிறாரென்பதை உலகமறியும். இப்பெரியார் நேற்று மார்கழித் திங்களில் சில நாட்கள் சென்னைமாநகர்க்கு விஜயஞ் செய்திருந்தபோது இவர்களோடு ஸம்பாஷிக்கும் பாக்கியம் வாய்த்தது. அப்போதுதான் இத்தகைய நூல் ஒன்று எழுதவேணுமென்கிற குதூகலம் விளைந்தது. ஆகவே இதனை இப்பெரியார்க்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றேன். வாழிவாழி நீடூழி வாழி.

" தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே. "

இப்படிக்கு,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

குறிப்பு:—இதேபோல் வடமொழியில் ஸ்ரீ ராமாயண ஸ்ரீ பாகவத ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண பகவத்கீதாதிகளிலிருந்தும் பூர்வாசார்ய திவ்யஸூக்திகளிலிருந்தும் அகராதி க்ரமமாகவே ப்ரமாணவசனங்களையிட்டு விசேஷார்த்தங்களை விளக்கிவருகின்றேன். அதற்கு அத்புதார்த்த மஹார்ணவம் என்று பெயர். அது அடியேனுடைய வைதிக மநோஹரா பத்ரிகா மூலமாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும். அதன் ப்ரக்ரியையையும் இங்குச் சிறிது காட்டுகிறேன்;—அங்கே பரதமாரோப்ய—அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி—அக்ரத: ப்ரயயௌராம:—அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா—அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:— ஆரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:-ஆஸநம் த்வஹமிச்சாமி—இதம் தே நாதபஸ்காய—உத்தரம் தீர மாஸாத்ய—ஊர்த்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே —ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே—ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந்—ஐச்வர்யம் வாபி லோகாநாம்—இந்த வகையில் தாத்பர்ய விவரணங்கள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் **அண்ணங்கராசாரியர்**

தமது எண்பத்திரண்டாம் பிராயநிறைவின் நினைவுமலராக எழுதிய

அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி

வெண்பாக்கள்

எண்பத் திரண்டு பிராயத் திறுதிதனில்
நண்பர்கள் நன்குகந்து நாக்கொள்ளப்—பண்புடனே
இந்நூ லெழுத வெழுகின்றேன், என்னுடைய
எந்நூலு மீதோவ்வா தே.

(கருத்து.) அடியேனுக்கு எண்பத்திரண்டாம் பிராயம் நிரம்புமித்தருணத்தில் அபூர்வார்த்த ரத்னநிதியென்னுமிந்நூலை யெழுதத் தொடங்குகின்றேன். பலநூற்றுக் கணக்கான எனது நூல்களில் இந்நூலுக்கு நிகரான நூல் வேறில்லை யென்பது எனது அபிமானம். [வேதாந்த தேசிகன் தமது தயாசதகத்தின் முடிவில் அருளிய "காமம் ஸந்து" என்கிற சுலோக ரத்னத்தின் சாயையிலே இது 'விஜ்ஞாபித்தபடி. இதனைச் செருக்கு மொழியாகக் கொள்ளலாகாது.]

அகராதி யாம்முறையில் அர்த்தங்க ளெல்லாம்
நிகராது மின்றி நிறைத்துப்—பகர்கின்றேன்
என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதிலு மித்தகைய
தொன்னெறியில் செல்வேன் துணிந்து.

(கருத்து) இந்நூலில், வெளியிடக் கருதிய அர்த்தங்களின் மகுடங்களை அகராதி முறையில் அமைத்து விவரிக்கின்றேன். இந்நூல் என்னுடைய வாழ்நாளில் பலகாலம் நீடித்துச் செல்லவேண்டும் என்பது என் அவா. அதாவது—ஆயுச்சேஷமுள்ளவரையில் இவ்வகையாக எழுதிக்கொண்டு போவேன் என்றபடி.

நூறுபொருள் கொண்ட நூற்கள் பலபலவும்
தேறுமெனக் கொண்மின்கள் தெள்ளியீர்—வேறுபல
நூல்களையும் நுண்மதியோர் வேட்பநுவல் வேனெனினும்
நூலிதுவே நீண்டுவரு நூல்.

(கருத்து) இங்ஙனே நூறு நூறுன அர்த்தங்களைக்கொண்ட நூல்கள் அகராதி முறையிலமைந்த மகுடங்களுடன் அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி என்கிற பெயரிலேயே அடுத்தடுத்து வெளிவருமெனினும் இடையிடையே ஸமயோசிதமாக வேறு நூல்களும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். இந்த அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி என்கிற நூல் நீண்டகாலம் தொடர்ச்சியாக வரும்.

அவ்வில் தொடக்கமாய் வையில் முடிவுபெற்
றெவ்வொருநூ லோங்கி யொளிருமால்—இவ்வகையால்
எத்தனைநூ லிங்குதிக்கு மென்பதனை யெம்பெருமான்
சித்த மறியும் சிறந்து.

(கருத்து) (அ) என்னும் எழுத்து முதலாக (வை) என்னுமெழுத்தீறாக மகுடங்களை யிட்டுச் சேகரிக்கும் நூல் இத்தனை என்கிற கணக்கிலே நில்லாது அடைவே சென்று கொண்டிருக்கும். இப்படி எத்தனை நூல் தொடர்ந்து செல்லுமென்பதை எம்பெருமான் திருவுள்ளமே யறியும்.

ஆழ்வார்க ளாரியர்கள் ஆதரிக்கத் தக்கவர்கள்
ஏழ்பாரு முய்ய வினிதுரைத்த—வாழ்வான
பன்னூல் களிலுறையும் பாங்கான பல்பொருளை
இந்நூ லெடுத்துரைக்கு மீண்டு.

(கருத்து) ஸ்ரீபராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகளீறான ஆசார்யர்களும், கம்பர், பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் முதலான மகாகவிகளும் உலகம் வாழ உரைத்த நூல்களிலுள்ள அரும்பெரும் பொருள்கள் இந்நூலில் வெளிவருமென்க.

இந்நூலி லில்லாத இன்ப மிகுபொருள்கள்
எந்நூ லிலுமில்லை யென்றுரைக்க—இந்நூலில்
எல்லாப் பொருள்களையு மேற்றுகின்றே னெஞ்ஞான்றும்
வல்லார் மகிழ்ந்துணர்வர் வாய்ந்து.

(ச்லோகம்) யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்,
இத்யுக்தியோக்யா ஸைஷா மே க்ருதிச் சிரமுதேஷ்யதி.

(கருத்து) வடமொழியில் ஒரு பெரிய நூலைப்பற்றி "யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்" என்றொரு பழமொழியுண்டு. அதே போல அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி யென்னுமிந்நூலில் இல்லாத பொருள் வேறு எதிலுமில்லை யென்னும்படியாக இதனை அமைக்கின்றேனென்க.

முன்னுரை முற்றிற்று.

நாம் உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய மென்று பெயரிட்டு எழுதிவரும் நூல்களில் இது தலையானது.

(அ) என்னுமோரெழுத்தையே மகுடமாகக் கொள்ளும் விஷயங்கள் பல நூற்றுக்கணக்காக விருந்தாலும், இப்படி ஒவ்வொரெழுத்தையும் மகுடமாகக் கொள்ளும் விஷயங்கள் அபரிமிதமாக விருந்தாலும் ஒரேயிடத்தில் எல்லாவற்றையும் கொட்டிவிடாமல் மேன்மேலும் பல பகுதிகளுக்கு விஷயங்கள் வைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இதே போல வடமொழியிலு மெழுதுகின்றேன்.

ஸ்ரீரஸ்து

அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி நூல் தொடக்கம்

காப்பு;— வரவர முனியடி வணங்கும் வைதிகர்
திருவடி யிணைகளென் சிரமேற் சேர்கவே.

1 அக்காரக்கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே.

அக்காரக்கனி என்பது எம்பெருமானுக்குப் பொதுப் பெயராகவும் ஒரு திவ்ய தேசத் தெம்பெருமானுக்குச் சிறப்புப் பெயராகவும் திவ்யப்ரபந்தங்களில் காண்கிறது. திருவாய்மொழியில் (2-9) எம்மாவீட்டுப் பதிகத்தில் எக்காலத்தெந்தையாய் என்கிற பாட்டில் "மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும் என் அக்காரக் கனியே!" என்றவிடம் எம்பெருமானுக்குப் பொதுப் பெயராகவுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (8-9) கைம்மான மதயானைப் பதிகத்தில்(4) "தக்கானைக் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த அக்காரக் கனியை அடைந்துய்ந்து போனேனே" என்றவிடத்து அக்காரக்கனி என்பது ஒரு திவ்யதேசத் தெம்பெருமானுக்குச் சிறப்புப் பெயராகவுள்ளது. அதாவது கடிகைத்தடங்குன்றென்பதனுல் கடிகாசலமென்று ப்ரஸித்தமான சோளஸிம்ஹபுரத்தைச் சொன்னபடி. அவ்விடத்தெம்பெருமானுக்கு அக்காரக் கனி என்பது சிறப்பான திருநாமம். "தூங்குதண் பலவின் கனி தொகுவாழையின் கனியொடு மாங்கனி" என்னுமாபோலே அக்காரக்கனி என்றொரு கனியுள்ளதா என்று பலர் கேட்பதுண்டு. உண்மையான பொருள் யாதெனில்; அக்காரம் என்று கருப்பஞ் சாற்றுக்குப் பெயர். அதனைச் செடியின் ஸ்தானத்திலே வைத்து அதில் நின்றும் ஒருகனி தோன்றினுல் அது எவ்வளவு மதுரமாயிருக்குமோ அவ்வளவு மதுரமானவன் எம்பெருமான் என்று எம்பெருமானுடைய மாதுர்யாதிசயத்தை ஆழ்வார்கள் ரஸித்துச் சொன்னபடி. வேதமானது "யதா ஸைந்தவகன:" என்று எம்பெருமானுக்கு உப்புக் கட்டியை உவமையாக ஓதிற்று. ஆழ்வார்கள் "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே" என்று அநுபவிக்கும் பரமரஸிகர்களாதலால் "கடன்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே" என்றும் "திருமாலிருஞ்சோலையங் கட்டியை" என்றும், "கரும்பீன்ற இன்சாற்றை" என்றும் சொல்லுமாபோலே அக்காரக்கனி என்றே எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமிட்டார்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (8-8-2) "கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்" என்றருளிச் செய்ததை இங்கு இணக்கிக்கொண்டநுபவிப்பது. அவ்விடத்து நமது திவ்யார்த்த தீபிகையுரை காண்க.

2. அஞ்சுகுடிக்கொருசந்ததியாய்

மணவாள மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் ஆண்டாளைக் குறித்தருளிச் செய்த பாசுரங்கள் மூன்றில் ஈற்றுப் பாசுரத்தின் தொடக்கமிது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரை அஞ்சுகுடிக்கொரு சந்ததி என்கிருர். இது சிலேடையில் அமைந்தது. அஞ்சுகுடி என்பதில் அஞ்சு என்பது 'ஐந்து' என்பதன் போலியாகவும், (பயப்படுகை

என்ற பொருளில் வந்த) ஒரு வினைப்பகுதியாகவும் கொள்ளத்தக்கது. முதற்பொருளில் ஆண்டாள் ஐந்து குடும்பங்களுக்கு ஒரு புதல்வியாகத் தோன்றினவள் என்பது போதரும். அதாவது, (1) பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார் என்கிற மூவரும் ஒரு குடி. அதாவது அயோநிஜக்குடி. (2) திருமழிசைப்பிரான் பிரம்பன் குடி. (3) நம்மாழ்வார் காரியார்குடி. (4) குலசேகராழ்வார் சேரன்குடி. (5) பெரியாழ்வார் வேயர்குடி. ஆக இந்த ஐந்து குடிகட்கும் ஒரு சந்ததியாகத் தோன்றினவள் ஆண்டாள் என்பது விவக்ஷிதம். இந்த ஐந்து குடிகள் மட்டுமன்றிக்கே ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் இவள்தானே ஒரு சந்ததியாதலால் அந்தப் பொருளும் இதில் காணக் கிடைக்கும். எங்ஙனே யென்னில்; அஞ்சுகுடி என்பதற்கு அஞ்சுகின்ற குடி என்று பொருள். எம்பெருமானுக்கு என் வருமோ என்று அஞ்சுதல் (மங்களாசாஸன பரதை) பெரியாழ்வார்க்கு விசேஷித்திருந்தாலும், ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் இது ஸாதாரண தர்மமாகையாலே ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய குடியும் அஞ்சுகுடியாகும். அஞ்சுகின்றகுடி என்றவாறு. ஆக, முதற்பொருளில் ஐந்து குடும்பங்களுக்கு ஒரு ஸந்ததி என்றும், இரண்டாம் பொருளில் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் இவள் ஒரு ஸந்ததி என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

3. அத்தூதனப்பூச்சி காட்டுகின்றான்

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம் மெச்சூது சங்கமிடத்தான் என்பது. அதில் பாட்டுத்தோறும் ஈற்றடி "அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் அம்மனேயப்பூச்சி காட்டுகின்றான்" என வருவது. நிகமனப் பாசுரத்தில் "சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்" என்றருளிச் செய்ததும் காணத்தக்கது. அப்பூச்சி காட்டுதலென்பதைப் பற்றி ரஸகனமான இதிஹாஸமொன்று கேளீர். மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தையடியொற்றி அடியேன் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் எழுதியிருக்கும் பங்க்திகள் இவை. "இப்பாசுரத்தை நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உடையவர் கோஷ்டியிலே உய்ந்த பிள்ளை என்பாரொரு அரையர் அபிநயிக்குமளவில் 'அத்தூதன்' என்னும்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும், 'அப்பூச்சி' என்னும்போது கண் இமையை மடக்கிக்கொண்டு வருவதையும் காட்டி அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அரையரும் தாம் முன் அபிநயித்ததை விட்டு எம்பார் காட்டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்கு சக்கரங்கள் தரித்துக் கொண்டிருப்பதை அபிநயிக்க, உடையவர் மிகவுமுகந்து, 'கோவிந்தப் பெருமாள்!, [எம்பார்] இருந்தீரோ' என்றாராம். இதனால் ஏற்படுவதாவது—தூதனய்த் தன் ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டு 'நம்மிலே ஒருவன்' என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சும்படி சில காலங்களில் ஈச்வரத்வ சின்னங்களைக் காட்டுகிறனென்பது.

4. அல்லிக் கமலக் கண்ணனை

பட்டர் ஒருநாள் தம்முடைய கோஷ்டியிலிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கிப் பரீக்ஷைபோல கேள்வி கேட்டார். அதாவது, எம்பெருமானை ஓர் ஆய்ச்சி 'நீ எங்கள் கோஷ்டியில் புகலாகாது' என்று கதவடைத்துத் தள்ளினபோது அவனுடைய

திருக்கண்கள் எங்ஙனேயிருந்தன? (இது ஒரு கேள்வி.) மற்றொரு கேள்வியாவது. ''எம்பெருமானே! எமக்கு நீ வேண்டா. உன் அடியார்களே அமையும் என்ற போது அவன் திருக்கண்கள் எங்ஙனேயிருந்தன? ப்ரமாணபூர்வகமாகச் சொல்லுங்கள்'' என்று வினவியருளினர். சிஷ்யர்கள் யாவரும் நிலத்தைப் பார்ப்பவரும் வானத்தைப் பார்ப்பவருமாக இருந்தனர். அந்த கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்த நஞ்சீயர் மெல்லிய குரலுடன் ''அல்லிக் கமலக் கண்ணனாயிருந்தான்'' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அது கேட்ட பட்டர் விம்மல் பொருமலாகி ''ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ் து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:'' என்ற கணக்கிலே வாரியணைத்தார். இங்கு மருமம் என்னவென்றால், திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (10-8) காதில் கடிப்பிட்டென்னும் பதிகத்தில் ஓர் ஆய்ச்சியின் ஊடலை அநுகரித்துப் பேசுகையில், கண்ணனை அவள் உள்ளே புகவொட்டாமல் தள்ளுவதாக வைத்து, நிகமனப் பாசுரத்தில் ''அல்லிக் கமலக் கண்ணனை அங்கோராய்ச்சி எல்லிப் பொழுதூடிய ஊடல் திறத்தை'' என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதனால் கோபிகள் கண்ணபிரானைக் கதவடைத்துத் தள்ளும்போது அவன் முகவிகாஸம் அடைந்தானே யல்லது மனோவிகாரம் சிறிதும் அடைந்திலன் என்பது தெரியவரும். [அடுத்த விஷயம்] எம்பெருமானை நோக்கி, ''நீ வேண்டா; உன் அடியார்களே யமையும்'' என்றருளிச் செய்த பதிகம் திருவாய்மொழியில் (8—10) நெடுமாற்கடிமை யென்பது. அதிலும் நிகமனப் பாசுரத்தில் ''நல்ல கோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த அல்லிக் கமலக் கண்ணனை'' என்றுள்ளது. இதனால் எம்பெருமான் தன் அடியார்களிடத்து ஈடுபடுமவர்களைத் தன்னிடத்து ஈடுபடுமவர்களிற்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களாகக் கொண்டு முகவிகாஸம் அடைந்தான் என்பது தெரியவரும். (மற்றொரு கேள்வி.) கோபிகள் யசோதைப் பிராட்டியிடம் வந்து கண்ணன் செய்த தீம்புகளை முறையிட்டபோது கண்ணனுடைய திருக்கண்கள் எப்படியிருந்தன என்றும் ஒரு கேள்வி கேட்டார் பட்டர். அதற்கும் நஞ்சீயர் அப்போது ''அங்கமலக் கண்ணனாய் இருந்தான்'' என்று விடையிறுத்தார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டாம் பத்தின் முடிவில் ஆற்றிலிருந்து பதிகத்தில் கோபிகள் யசோதைப்பிராட்டியிடம் கண்ணன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறையிட்டு முடிக்கையில் ''அங்கமலக் கண்ணன் தன்னை அசோதைக்கு மங்கை நல்லார்கள் தாம் வந்து முறைப்பட்ட'' என்றுள்ள பாசுரத்தை உட்கொண்டு பணித்த விடை இது. நஞ்சீயர் நெடுநாள் அருளிச்செயல் வாஸனையேயில்லாதவராயிருந்து நெடுநாள் பழகினவர்கட்கும் நிலமல்லாத விஷயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றது ஆசார்ய கடாக்ஷ விசேஷமத்தனை.

5. அஞ்சனவண்ணனை ஆயர்கோலக் கொழுந்தினை

கண்ணபிரானுடைய மாதாக்கள் இருவர். தேவகிப்பிராட்டி பெற்றதாய். யசோதைப் பிராட்டி வளர்த்த தாய். இவனை வயிற்றில் கொண்டு பெற்ற பாக்யவதியான தேவகிப் பிராட்டி, பெற்றவுடனே கண்ணனை இழந்தவளாதலால் ''ஒன்றுங் கண்டிடப் பெற்றிலேன்'' ''எல்லாம் தெய்வ நங்கை யசோதை பெற்றாளே'' என்றும் ''நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே'' என்றும் நெடுநாள் புலம்பிக்கொண்டே யிருந்தாள் என்பது ஏற்கும்.

குலசேகராழ்வார் தமது திருமொழியில் "எல்லையில் பிள்ளை செய்வன காணத் தெய்வத் தேவகி புலம்பிய புலம்பல்" என்று ஒரு பதிகமிட்டதும் பொருந்தும். எல்லாம் பெற்றவளான யசோதைப் பிராட்டியும் நாடோறும் புலம்பினளென் பதைப் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஒரு பதிகத்தினலறிகிறோம். அப்பதிகந்தான் "அஞ்சன வண்ணனை ஆயர் கோலக் கொழுந்தினை, மஞ்சனமாட்டி மனைகடோறுந் திரியாமே, கஞ்சனைக் காய்ந்த கழலடி நோவக் கன்றின் பின், என் செயப் பிள்ளை யைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே" என்கிற பாட்டை முற்கொண்டது. என்று மெனக்கினியானை என் மணி வண்ணனைக் கன்றின்பின் போக்கினேனென்ற சோதை கழறிய பதிகமிது. இப்பதிகத்தினுல் ஒரு விசேஷம் அறியக் கிடக்கின்றது. அதாவதென்னென்னில்; கண்ணன் மனைகள்தோறும் புகுந்து தீம்புகள் செய்ய, ஆய்ச்சிகள் அனைவரும் யசோதையிடம் வந்து முறைப்பட, அப்போது யசோதை "அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத்தரிக்ககில்லேன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே" என்று சொல்லிக் கண்ணனை சிக்ஷித்ததாகக் கீழே இரண்டாம்பத்தில் "வெண்ணெய் விழுங்கி" பதிகத்தாலறிகிறோம். இவ்வஞ்சன வண்ணன் பதிகத்தில் மனைகடோறும் தீம்புகள் செய்து திரியாமே காட்டுக்குப் போகவிட்டேனே என்று புலம்பும் முகத் தால் அவன் செய்த தீம்புகள் எல்லாம் தனக்குப் பரமபோக்கியமென்பதைக் காட்டி ளுளாயிற்று. இதுகொண்டே ஆண்டாள் தனது திருமொழியில் "அஞ்சவுரப்பாள சோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்" என்றனள்.

6. அஞ்சலோதியைக் கொண்டு நடமின்

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (10-2) "எஞ்சலிலிங்கைக் கிறை" என்கிற பாட்டில் "அஞ்சலோதியைக் கொண்டு நடமின் அஞ்சினேம் தடம் பொங் கத்தம்பொங்கோ" என்றுரைத்தார். இப்பதிகமானது ராக்ஷஸர்கள் பலரும் இராம பிரானை நோக்கி சரணகதி செய்வதாகவைத்துப் பாடியது. இதில், "பிரானே! பிராட்டியை நாங்கள் ஸமர்ப்பித்து விடுகிறோம். கொண்டு போங்கள்; எம்மை நலிய வேண்டா" என்று சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பிராட் டியை அஞ்சலோதி என்றது. அதன் பொருளாவது—அஞ்சு அல் ஓதியை—ஓதி என்று கூந்தலுக்குப் பெயர். "ஐந்து" என்பது 'அஞ்சு' என மருவிக்கிடக்கிறது. மிருதுவாயிருத்தல், குளிர்ந்திருத்தல், நறுமணம் மிக்கிருத்தல், கறுத்திருத்தல் நீண்டிருத்தல் என உத்தமகேசலக்ஷணம் ஐவகைப்பட்டதாகும். அல் என்பது இரவுக்குப் பெயராகி இருளைக் குறிக்கின்றது. இருண்ட கூந்தல் என்றபடி. ஐவகை லக்ஷணங்களில் கறுத்திருத்தல் என்பது சேர்ந்தேயிருத்தலால் 'அல்' என்பது புநருக்தியாகுமேயென்னில் ஐவகையில் கறுத்திருத்தல் என்பதை நீக்கி அடர்ந்திருத்தல் என்பதைக் கூட்டிக்கொள்க. அல்லது கருமை விசேஷித்த லக்ஷணமாதலால் அதைத் தனிப்படவும் சொன்னது பொருந்தும். "மெத்தன்ன பஞ்ச சயனம்" என்ற திருப்பாவைப் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. 'அஞ்ச லோதி' என்றது அன்மொழித்தொகை. இங்குச் சில விவாத விஷயங்கள் கேளீர். இராமநாதபுரத்தில் பிறந்து பலவாண்டுகள் சென்னையில் வாழ்ந்தவரும் தமிழ்ப் பண்டிதருமான மு. ராகவையங்கார் என்பவர் "அருளிச்செயற்பாட வமைதி" என்றொரு நூல் எழுதி அதை மதுரைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டு

வந்தார். அவர் குருகுலவாஸம் பண்ணுதவராகையால் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களில் ஆதரமின்றிக்கே தம் மனம்போனபடியெல்லாம் திவ்ய ப்ரபந்தப் பாசுரங்களைத் திருத்தியும் மாறுபடுத்தியும் வந்தார். அப்போது அடியேன் ''செந்தமிழாராய்ச்சி'' என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டு அவருடைய விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டிகளை யெல்லாம் கண்டித்திருக்கிறேனென்பது உலகப்பிரசித்தம். இங்கு நாம் ப்ரஸ்தாவித்த 'அஞ்சலோதி' என்பதை அவர் 'அஞ்சிலோதி' என்று திருத்தினார். அம் சில் ஓதி என்று பதம் பிரித்து, 'இதுதான் தமிழர் வழக்கு' என்று ஏதேதோ எழுதினார். இஃது ஆழ்வார்கட்கு உடன்பாடன்று. திருவெழுகூற்றிருக்கையில் ''ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை'' என்றும், பெரிய திருமொழியில் (7-5-3). தேரழுந்தூர்ப்பதிகத்தில் ''செம்பொன்மதிள் சூழ்'' என்னும் மூன்றாம் பாட்டில் ''கொம்பிலார்ந்த மாதவிமேற் கோதி மேய்ந்த வண்டினங்கள் அம்பராவுங்கண் மடவார் ஐம்பாலணையும் அழுந்தூரே'' என்றும் உள்ளது. இவ்விடங்களில் 'ஐம்பால்' என்றது ஐவகைக் குணங்களையுடைய கேசபாசம் என்றபடி. இதை யெல்லாம் நாம் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின பிறகு அவ்வையங்கார் 'தெளிந்தேன், மருளொழிந்தேன்' என்றார்.

7. அழகியமணவாளச்சீயர்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் மணவாள மாமுனிகளுக்கு முன்னே வாதி கேஸரி அழகியமணவாளச் சீயர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவரைப் பற்றி உபதேச ரத்தினமாலையில் மூன்று பாசுரங்களில் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது. (1) ''பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு'' என்றதில் மணவாளயோகி என்றது அழகியமணவாளச் சீயரே யாவர். (2) ''அன்போடழகிய மணவாளச் சீயர்'' என்னும் பாசுரம். (3) ''நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள்...மன்னுமணவாள முனிசெய்யுமவை தாமுஞ் சில''-இப்பாசுரங்களுள் இடைப் பாசுரத்தில் 'அழகியமணவாளச்சீயர்...தம் பெரிய போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது'' என்று ஸாதித்திருப்பதில் ஒரு விசேஷமுண்டு. அவர் பூர்வாசார்யர்களிடம் காலக்ஷேபம் கேட்டவராயினும் சிற்சில விடங்களில் அவர்கள் வழியைப் பேணுமல் தாம் சுதந்திரமாகச் சில பொருள்களைக் கூறிவைத்திருப்பதுண்டு. அதை அவருடைய பன்னீராயிரப்படி உரையிலும் திருவிருத்த ஸ்வாபதேச வுரையிலும் காணலாம். நாமும் நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகை யுரையில் பல விடங்களில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். இவரைப்பற்றி மணவாளமாமுனிகள், ''தம் பெரிய போதமுடன்'' என்று ஸாதித்தது இந்தச் சீயர் ஆசார்யாதீனமான ஞானத்தாலன்றிக்கே தம்முடைய சுதந்திரமான ஞானத்தினுல் உரைத்தது என்று காட்டவென்று பெரியோர் அருளிச்செய்வர்.

8. அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்

வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் இளைய திருக்குமாரரும் பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாருமான இவ்வாசிரியரைக் கீழே குறித்த வாதிகேஸரி

அழகியமணவாளச் சீயராகவே சிலர் மருண்டிருப்பதுண்டு. அது தவருன நினைவு. அவர் உத்தமாச்ரமி. இவர் நைஷ்டிகப் ப்ரஹ்மசாரி. இவர் அருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் திருப்பாவைக்கு ஆருயிரப்படி வ்யாக்யானம், கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு வ்யாக்யானம், அமலனுதிபிரான் வ்யாக்யானம், ஆசார்யஹ்ருதயம், அருளிச் செயல் ரஹஸ்யம் முதலியன. இவற்றுள் ஆசார்யஹ்ருதயம் ஒப்புயவர்ற்ற உத்த மோத்தம க்ரந்தம். வேதம் போலவே இதுவும் மநுஷ்ய ப்ரணீதமன்றிக்கே ஸ்வயம் வ்யக்தமென்னவேண்டுமத்தனை.

9. அழகிய மணவாள நயினர்

மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரனுரான இவ்வாசிரியர் அபிராமவரா சார்யர் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். இவர் உத்தமோத்தம வித்வத் கவியாக விளங் கினவர் என்பது இவர் அருளிச்செய்த நக்ஷத்ரமாலிகையினுல் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாக விளங்கும். அத்துதிநூலின் தனியனில் ''ஆசார்யபௌத்ரம் அபிராம வராபிதானம்'' என்றது காண்க. அந்த நக்ஷத்ரமாலிகையின் சொற்பொருள் நயங் களைப்பற்றித் தனியேபேசவேண்டும். மேலே பேசநேரும்.

10. அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னுராவமுதமே

திருவாய்மொழியில் (2-5-4) *எப்பொருளுந்தானு யென்கிற பாட்டில் பின் னடியாகவுள்ளது இது. ஸம்ஸாரிகளான நாம் மிக்க விடாயுடன் தண்ணீர் பருகும்போதும், மிக்க பசியுடன் ப்ரஸாத முண்ணும்போதும் முன்பு பருகின தண்ணீராகவும் முன்பு உண்ட ப்ரஸாதமாகவும் நினையாதே அப்போதுதான் புதிதாக ஸ்வீகரிப்பதுபோல நினைக்கிறோம். எம்பெருமானுடைய அநுப வத்தில் நமக்கு இவ்வகையான தோற்றம் மேட்டுமடையாக வுள்ளது. ''கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்ட வின்பம்—ஒழிந்தேன்'' என்றிருக்கு மாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயாநுபவம் நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். நாள் கணக்கிலும் மாதக்கணக்கிலும் வருஷக்கணக்கிலும் எம்பெருமானை யநுபவித்தாலுங்கூட க்ஷணேக்ஷணே நவம் நவமாய்த் தோற்றியிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு. திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருக்கண்ணபுரப் பதிகத்தில் ''பண்டிவரைக் கண்டறிவ தெவ் வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றுளால்'' என்ற பாசுரத்தையும் இங்கே இணக்கிக் கொள்க. (இங்கு ஓர் இதிஹாஸம் கேண்மின்.) சென்னைத் தொண்டமண்டலக் கலாசாலையில் பகவத் கதாப்ரஸங்க ஸபா மூலமாக நமது பகவத்விஷய ப்ரவசனம் நடைபெற்று வருகையில் பெரும்பாலும் விஜயஞ்செய்துகொண்டிருந்த கீர்த்தி மூர்த்தியான மஹாமஹோபாத்யாய உ.வே. சாமிநாதய்யரவர்கள் ''எப்பொழுதும் நாள் திங்களென்கிற இந்தப்பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே உள் குழைந்து உருகி எழுந்து பேசினுர்—''சபையோர்களே! நான் எத்தனையோ செய்யுள்கள் பார்த்திருக் கிறேன், பாடம் செய்துமிருக்கிறேன். இப்படியொரு பாடல் என்னே! என்னே! எப்பொழுதும்.........நாள் திங்கள்.........ஆண்டூழி.........ஊழிதொறும்.........அப் பொழுதைக்கப்பொழுது......என்னுராவமுதமே'' என்று பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பிரித்து வாய்வெருவி அன்று சபையை அதிரச் செய்தார்.

11. அமுதிலுமாற்றவினியன்

திருவாய்மொழியில் (1-6-6) அமுதமமரர்கட்கீந்த வென்னும் பாட்டில் ''அமுதிலுமாற்ற வினியன்'' என்பது மூன்ருமடி. (இதைப்பற்றி ஓர் இதிஹாஸம்.) ஜகத்விக்க்யாதராய் வாழ்ந்திருந்த (பெடரல் கோர்ட்டு ஜட்ஜ் பதவியையும் வஹித்த) ஸ்ரீமான் உ. வே. ஸர். S. வரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஒரு ஸமயம் ரெயில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது கையில் திவ்யப்ரபந்த மூல புத்தகம் வைத்துக்கொண்டு பார்த்து வந்தாராம். எதிர் ஸீட்டில் கிரிஸ்சியன் பாதிரியொருவர் உட்கார்ந்திருந்தவர் ''இது என்ன புத்தகம்?'' என்று கேட்டாராம்; ''எங்கள் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தம் என்ருராம்'' அவர். இப்படித் தாருங்கள் என்று கேட்டுவாங்கிப் புத்தகத்தைப் பிரிக்கையில் ''அமுதிலுமாற்றவினியன்'' என்கிற பாசுரம் வந்ததாம்; அதை அப்பாதிரியார் பலகால் உரைத்துரைத்து ''இது பாடிய ஆழ்வார்க்குக் கடவுள் அமுதமாகத் தித்தித்திருந்தாலொழிய இங்ஙனே பாசுரம் பாடியிருக்கமுடியாது'' என்ருராம்.

12. அட்டபுயகரத்தேனென்ருரே

அருளிச்செயல்களில் ஆழ்வார்கள் திவ்யதேசங்களை அநுபவிக்கும் வகைகள் பலபடிப்பட்டவை. 'பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே' 'சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே' 'திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே' 'வதரிவணங்குதுமே' 'நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்' 'எவ்வுள் கிடந்தானே', 'திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே' என்று இவ்வகையில் வருமவை அருளிச்செயல் கற்ருர் அறிந்தவையே. ஸ்ரீ காஞ்சியிலுள்ள அட்டபுயகரத்தை அநுபவிக்க இழிந்த திருமங்கை ஆழ்வார் பரமவிலக்ஷணமானதொரு நடையில் அநுபவிக்கு மழகு வாசாமகோசரம். பெரிய திருமொழி (2-8) திரிபுர மூன்றெரித்தானும் என்கிற பதிகம் பாசுரந்தோறும் ''அட்டபுயகரத்தேன் என்ருரே'' என்கிற முடிபைக் கொண்டது. இதன் அழகை விளக்குகிருேம். திருவிடவெந்தை விஷயமான கீழ்த் திருமொழியில், ஆழ்வார் தாமான தன்மையை யிழந்து பட்ட பாடுகளைத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்க விட்டோம்! தம் துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக் கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிற்பட்டோமே' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தான் உதவின குணங்களையும் பரம விலக்ஷணமான வடிவழகையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு திருவட்டபுயகரமென்னும் கச்சித்திருப்பதியிலே ஆழ்வார்க்குப் பரம போக்யமாக ஸேவை ஸாதித்தான்; ஆழ்வாரும் (கீழ்த் திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே) பரகால நாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார்; என்றைக்கும் எங்குங் கண்டறிய முடியாத திருக்கோலமா யிருந்தது; ''ஆழியொடும் பொன்ஞர் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்ஞரென்றறியேன்'' என்ருற்போலே அப்பெருமானை இன்ஞனென்று அறியமாட்டிற்றிலர். அறிந்துகொள்ளாமலிருக்க மனமில்லை; ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. என்ன செய்வது? 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கலாம் என்று பார்த்தாலோ வாய் எழும்ப

வில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தை சொல்ல முடியாதபடி சோதி வெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனால், முகம் நோக்கி 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவே இருக்கக்கூடும் என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் 'நீர் யார்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர்; கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்து விட்டது; அவர் தம்மையே நேரே முகம் பார்த்துக் கேளாமல் அருகிருந்தாரை நோக்கி, 'இப் பெரியவர் யார் கொல்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான் றுனே 'நான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத் தலையில் இப்படிச் சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகால நாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானுர் செவியுற்று, "நங்காய்! ஏதேனும் ப்ரமித்தாயோ? இவை யென்ன வார்த்தைகள்?" என்று கேட்க, "ப்ரமித்தேனல்லேன். ஒரு மஹா புருஷரை ஸேவிக்கப் பெற்றேன். 'அவரார் கொல்?' என்று கேட்டேன். திருவட்ட புயகரத்து நாயனுர், 'நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று உத்தர மருளிச் செய்கிறுர் காண்மின்"—என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த வரலாறு சொல்லுவதாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் கேளீர். 'அட்டபுயகரத்தேன்'—அட்டபுயகரத்திலுள்ளவன் நான் என்று பொருள். 'அஷ்டபுஜன்' என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம்; எட்டுத் திருக்கைகளை யுடையவன் என்று பொருள். க்ருஹ மென்ற வடசொல் கரமெனத் திரியும்; ஆகவே, அஷ்டபுஜனுடைய க்ருஹம்—அட்டபுயகரம்; (திவ்ய தேசத்தைச் சொன்னபடி.) அவ்விடத்திலுள்ளவன் நான் என்றதாயிற்று. 'நான் அட்டபுயன்' என்றே எம்பெருமான் மறுமொழி கூறியிருக்கலாமே; தலையைச்சுற்றி மூக்கைப் பிடிப்பதுபோல இங்ஙனே ஏதுக்குச் சொன்னுன்! என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்; 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக்கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானுகத் தானே வெளியிட்டுக்கொண்டதாக விளங்கிவிடும். அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை. வேற்றுமனிதனுகப் பொய் சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே, வெகு சாதுர்யமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறுன் 'அட்டபுயகரத்தேன' என்று. 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்ரத்திற்கு நான் அதிபதி' என்றதாகவுமாம். 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்ரத்திலே கிடப்பாெனுருவன் நான்' என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லிக்கொண்டதாகவுமாம்.

துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தலையின் இருப்பிடத்தை அடைந்தபோது அவனின்னுனென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி 'நீயார்?' என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடை கூறும்போது "பவதி ய: பௌரவேண ராஜ்ஞா தர்மாதிகாரே நியுக்த: ஸோஹம்" (புருவம்சத்து அரசனுலே தரும காரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் நான்) என்று சாதுர்யமாக விடைகூறினது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. புருவம்சத்து அரசனுகிய தன் தந்தையினுல் நியமிக்கப்பட்ட அரசன்தான் என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தது காண்க. 'அட்டபுயவகரம்' என்பது அட்டபுயகரம் என மருவிற்றென்றலும் பொருந்தும்; அகரமாவது அக்ரஹாரம்.

13. அஞ்சனவண்ணனென்னுருயிர் நாயகனுளாமே

கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் குகப்படலத்துப் பாட்டிது. பரதாழ்வான் சக்ரவர்த்திக்கு ஈமக் கடன்களை முடித்து இராமபிரானை எப்படியாவது வனத்திலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு வரவேணுமென்ற ஆவலுடன் அயோத்தியிலுள்ளாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வருகையில் அதனைக்கண்ட குகன், அவனுடைய நல்ல எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவன்மீது அதிசங்கை கொண்டானென்பதை வால்மீகி மிகவும் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார். இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் மிக விரிவுபடுத்தியுள்ளார். குகன் கூறியதாக வைத்த பாட்டுக்களில் இஃது ஒன்று. (அதாவது) "அஞ்சனவண்ணனென்னுருயிர் நாயகனுளாமே, வஞ்சனையாலரசெய்திய மைந்தரும் வந்தாரே, செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்றெனையோதாரோ". இதன் பொருளாவது, "எனது அருமைப் பிராணநாதனுகிய கரியகோலக் காகுத்தன் அரசாட்சி செய்யமுடியாதபடி வஞ்சனை வழியினுல் ராஜ்யத்தையடைந்த பிரபுவும் இங்கு வந்துவிட்டாரோ? நெருப்பைக் கக்கவல்லவையான எனது சிவந்த அம்பெனப்படுபவை இப்பரதன் மேற்செல்லமாட்டாவோ? இவர் எனது அம்புக்குத் தப்பிப் பிழைத்துப்போய்விட்டால் நீசனிவனென்று உலகத்தார் என்னை இகழாரோ?" என்பதாம். உலகில் நாய்கள் நன்றியறிவிற் சிறந்தவை யென்று பேர்பெற்றிருக்கவும், சில நாய்கள் எதிரிகளிடும் தின்பண்டங்களைத் தின்றுகொண்டு வாளாவிருத்தலுமுண்டு; அதைக் கருதி "நாய்க்குகன் என்று எனையோதாரோ?" என்றதாகக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்.

14. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணுச்ரமவித்யா

ஆசார்யஹ்ருதயம் முதற் பிரகரணத்தின் முடிவான சூர்ணிகை இது. அங்குக் கீழே "வம்சபூமிகளை உத்தரிக்க" இத்யாதி சூர்ணையிலிருந்து ஆழ்வாருடைய ஜன்ம ப்ரபாவம் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ப்ரக்ருத சூர்ணிகையின் தாத்பர்யம் ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரமானது. சூர்ணிகை வருமாறு:—"அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணுச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை கர்த்தப ஜந்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்". இதன் கருத்துச் சுருக்கமாவது :— எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து அதற்குத் தகுதியாக த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைப் பகுத்துணரத்தக்க ஞானமில்லாதவர்கள், எம்பெருமானது ஸம்பந்தமின்மையாலே நிக்ருஷ்டங்களாயிருக்கிற வர்ண, ஆச்ரம, வித்யாவ்ருத்தங்களை உத்தமவர்ணமென்றும், உத்தமாச்ரமமென்றும், ஸத்வித்யை யென்றும், ஸத்வ்ருத்தமென்றும் உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்திருப்பர்கள்; ஆனுல் அவற்றை ஞானிகள் இகழ்வர்கள்; எங்ஙனே என்னில்; — *சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்த்தப:* என்று நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்துவைத்தே வேத விழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானை அறியாதவன் குங்குமஞ்சுமந்த கழுதைபோலே தான் சுமந்துகொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமள மறியாத பிராமணக் கழுதை யென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்தி

விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* என்று உத்தமாச்ரமியானுலும் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளனிற்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவனென்றும், *தத் கர்ம யந் ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும், அப்படியல்லாதது செருப்புக் குத்தக்கற்ற கல்வி போன்றதேயாகும் என்றும், *ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாநி அந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தா நாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நானம் விநா யத்பதத்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதீர் விஜயதே.தேவஸ் ஸ நாராயண:* (முகுந்தமாலை) என்று எம்பெருமானுடைய சிந்தனை யில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கர்மாநுஷ்டாநம் சாம்பலிலிட்ட ஆஹுதி போலே ப்ரயோஜனமற்றது என்றும், *யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலை: வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்திவை ஜகத் யாஸ் தத்வியுக்தாச் சவசோபநா மதா:*—*விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப: அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவத் விஷயத்தில் அந்வயம் பெருத உக்திகளும் பகவத்பக்தியில்லாதவனுடைய அறிவு நடத்தையும் பிணக்கோலம் செய்வதொக்குமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவநத்ராணத: அந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்ப கல்ப: ப்ரகர்ஷ:* என்று பகவத் விஷயத்தில் அந்வயமற்றவர்களுடைய கல்வியொழுக்கச் சிறப்புகள் பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிற ஸுமங்கலி லக்ஷணமில்லாமைபற்றி விதவாலங்கார துல்யமென்றும் ஞானிகள் இகழ்வர்கள்.—ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸம்பந்தமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஞானவொழுக்கங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழே தாழ்ந்த ஜந்மமாகக் கருதப்பட்ட ஜந்மம் இன்னதென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

15. அவனேயவனுமவனுமவனும்

திருவாய்மொழியில் (9-3-2) ''அவனே யகல்ஞாலம்'' என்கிற பாசுரத்தில் 'அவனே' என்கிற சொல் ஏழு விசை வந்திருக்கிறது. முன்னடிகளில் இருவிசை மட்டுமே. பின்னடிகளில் ஐந்துவிசை அச்சொல் வந்துள்ளது. 'வேதந்தமிழ் செய்த மாறன்' என்பதை மூதலிக்கு மிவ்விடம். வேதமோதாதவர்கள் இவ்விடத்திற்குப் பொருளுணரவியலாது. முன்னோர்களின் வ்யாக்யானத்தையடியொற்றி நமது திவ்யார்த்த தீபிகையிலுள்ள வாக்கியங்களிவை. அவனே அவனுமித்யாதி—பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானுருடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் அவனிட்ட வழக்கென்கிறது. பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானுருடைய பெயர்கள் ஒன்றும் பாசுரத்தில் இல்லையே என்று சங்கிக்கவேண்டா; அவனும் அவனும் அவனும் என்று சுட்டுப் பெயர்களாகவே இங்கெடுத்திருப்பது உபநிஷச்சாயை; நாராயணநுவாகத்தில் *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்* என்று ஸ:, ஸ:, ஸ: என்று நிர்தேசித்திருப்பவற்றையே உட்கொண்டு ''அவனுமவனுமவனும்'' என்றருளிச் செய்தபடி. ''மற்றெல்லாமும் அவனே அறிந்தனமே''—பிரமன் சிவனிந்திரனென்று பிரித்துச் சொல்ல வேணுமோ? ப்ரதாநர்

அப்ரதாநர் என்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகல சேதநாசேதநர்களும் அவனிட்ட வழக்கே என்னுமிவ்விஷயத்தை எம்பெருமானே உணர்த்த உணர்ந்தேனென்ற படி. *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவரிறே இவர்தாம். (இவ்விடத்தில் ஓர் இதிஹாஸம் கேளீர்.) ஸ்ரீ காஞ்சியில் எண்பது வருஷங்கட்கு முன்பு திருப்புட்குழி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதாதாசாரியர் ஸ்வாமி என்கிற ஒரு மஹாவித்வான் (திருப்புட்குழி அப்பா என்று ப்ரஸித்தரானவர்) எழுந்தருளியிருந்தார். ஒரு நாள் அவரிடத்தில் ஒரு சைவத் தமிழ்ப்புலவர் வந்து தம்முடைய புலமையை விளக்கிக் கூறினர். அவர் தம்மை 'ப்ரத்யக்ஷ அகஸ்த்யமுனி' என்று சொல்லிக்கொள்வராம். அப் புலவரை அந்தத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதிக் கழைத்து வந்து அங்குள்ள அத்யாபக ஸ்வாமிகளிடத்தில் அவருடைய புலமையைப் பரக்கக் கூறினர். அவ்வத்யாபக ஸ்வாமிகளில் பெரியவராயிருந்த ஒருவர் அப்புலவரை நோக்கித் 'தங்களுக்கு ஆழ்வார் அருளிச்செயலில் பரிசயமுண்டோ?' என்று கேட்க அதற்கிவர், "தாராளமாக உண்டு. திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களைப் பலகால் பலர்க்கு ப்ரவசநமும் செய்திருக்கிறேன்" என்றார். உடனே அவர் இந்தப் பாசுரத்தைச் சொல்லி, "இதில் 'அவனேயவனும் அவனும் அவனும்' என்றிருக்கிறது எங்களில் ஒருவர்க்கும் பொருள் புரியவில்லை. தாங்கள் கூறினல் நன்றி பாராட்டு வோம்" என்றார். புலவர் நாலு நாழிகை ஆலோசித்துவிட்டு, "உங்கள் ஆசார்யர் கள் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பர்களே. அதில் விளங்கவில்லையோ?" என்றாராம். "விளங்காமையால்தான் கேட்கிறோம்" என்று சொல்ல வெட்கமடைந்து போய் விட்டாராம்.

16. ஆமாறறியும்பிரானே !

பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-8) சீமாலிகனவன் பாசுரத்தின் மூன்றாமடி இது. இங்கு ஆமாறறியும் பிரானே! என்று எம்பெருமானை விளித்தது வெறுமனன்று; எதுகைக்காகவன்று. இப்பாட்டின் முன்னடிகளிற் குறித்த கதையாவது மாலிகன் என்பவனோடு தோழமை கொண்டு பிறகு அவனையே சக்கரப்படையினல் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன் என்பது. தோழமை கொண்டவிடத்தில் இத் தகைய தீய செயல் செய்வது தகுமா என்று விவேகிகளுக்குக் கலக்கமுண்டாகும். அதற்குப் பரிகாரமாகவே 'ஆமாறறியும்பிரானே!' என்ற விளி அவதரித்தது. ஸமய விசேஷங்களில் செய்யவேண்டியவற்றைச் செவ்வனே உணர்ந்து செய்ய வல்லவன் எம்பெருமான் ஆதலால் அவனுடைய செயலில் ஏதும் சங்கிக்கலாகாது என்று தெளிவித்தபடி. சீமாலிகன் கதை மேலே 'சீ' என்னு மெழுத்திற் காணலாகும்.

17. ஆமேயமரர்க்கறிய

பொய்கையாழ்வாருடைய முதல் திருவந்தாதியில் நாற்பத்தைந்தாம் பாட்டின் தொடக்கமிது. இப்பாட்டில் அபூர்வமானதொரு கதையை ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். பாட்டுத் தொடங்கும்போதே "அமரர்க்கறியலாகுமோ? நாமே அறி வோம்" என்று கம்பீரமாக ஸாதிக்கிறார். அக்கதையை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண் முடியைப் பாதமத்தாலெண்ணினன் பண்பு" என்ற

பின்னடிகளிற் குறிப்பிடுகிருர். இவ்வரலாறு வருமாறு. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலேகிடந்து 'இவன் பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிருன்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந் தீங்காக முடியும்' என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன். இதிஹாஸ புராணங்களில் இவ்வரலாறு உள்ளவிடம் தெரியவில்லை. மூன்ரும் திருவந்தாதியில் (77) ஆய்ந்தவருமறையோன் என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் பேயாழ்வாரும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் (44) கொண்டுகுடங்கால் என்னும் பாசுரத்தில் திருமழிசையாழ்வாரும் இக்கதையை அநுஸந்தித்துள்ளனர்.

18. ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிரம்

எம்பெருமானைப்பற்றி ஆயிரமாயிரமாகப் பேசுவதில் ஒரு விநோதரஸம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். வேதபுருஷன் மூன்று ஆயிரம் காட்டினுன். திருமங்கையாழ்வார் நான்கு ஆயிரம் காட்டினுர். நம்மாழ்வார் ஐந்து ஆயிரம் காட்டினுர் பெரியாழ்வார் ஆறு ஆயிரம் காட்டினுர். [இதை அடைவே விவரிக்கின்றேன்.] (1) வேதபுருஷன் 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்' என்று மூன்று ஸஹஸ்ரபதங்களாலே மூவாயிரம் காட்டினுன். (2) திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் 5-7-6 'ஆயிரங் குன்றம் சென்று தொக்கனைய அடல்புரையெழில் திகழ்திரடோள் ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல் விசும்பணைய, ஆயிரம் பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்ச அறிதுயிலலைகடல் நடுவே ஆயிரஞ்சுடர்வாயரவணைத் துயின்ருனரங்க மாநகர் அமர்ந்தானே'' என்ற பாசுரத்தில் நாலாயிரம் காட்டினுர். (3) நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (8-1-10) தாள்களை எனக்கே என்கிற பாட்டில் ''தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணை மலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்'' என்று ஐந்து ஆயிரம் காட்டினுர். (4) பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (4-3-10) ''ஆயிரந்தோள்பரப்பி முடியாயிரமின்னிலக, ஆயிரம் பைந்தலைய அனந்தசயனன் ஆளும்மலை, ஆயிரமாறுகளும் சுனைகள் பலவாயிரமும் ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே'' என்கிற பாசுரத்தில் ஆறு ஆயிரங்கள் காட்டினுர். இவற்றை எடுத்துரைத்தல் அநுபவரஸிகர்களுக்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கும்.....

19. ஆங்காரவார மதுகேட்டு அழலுமிழும்

எம்பெருமான் திறத்தில் பரிவின் மிகுதியால் அவத்ய சங்கையுண்டாகிப் பரமபக்தர்கள் மங்களாசாஸநம் செய்வது இந்நிலத்தில் விசேஷமாகவுண்டு. இது பரமபதத்திலு முண்டென்பதைத் திருமழிசைப்பிரான் தமது திருவந்தாதியில் பத்தாம் பாட்டில் அற்புதமாக வருளிச் செய்கிருர். அப்பாசுரம் வருமாறு. ''ஆங்காரவார மதுகேட்டு, அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான் பொன்மேனி,

யாங்காண வல்லமேயல்லமே மாமலரான் வார்சடையான், வல்லார யல்லரே வாழ்த்து'' இதன் கருத்தாவது. 'ஆங்கு' என்றது பரமபதத்திலே என்றபடி. அவ் விடத்தில் ஆரவாரமாவது நித்ய முக்தர்கள் பெருமிடறுசெய்து ஸாமகாநம் பண்ணுவர்களே அந்த ஆரவாரம். அது திருவனந்தாழ்வானுடைய செவியிற் பட்டவாறே 'இது ஸாம கோஷம்' என்பதை மறந்து 'அஸுரராக்ஷஸர்கள் தீங் கிழைக்க இவ்விபூதியிலும் வந்து கூச்சலிடுகின்றார்கள் போலும்' என்று ப்ரேம மடியாகக் கலங்கி, அவர்கள் எம்பெருமானருகிற் கிட்டமுடியாதபடி விஷாக்நியை வாந்தி செய்துகொண்டேயிருக்கிறாராம். பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு நிலமல்லாத ஸ்தாநத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடுகின்ற திருவனந்தாழ்வான் மீது சயனித்தருளா நின்ற பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நாம் ஸேவிக்க முடியாதோ? அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் பெற்ற நமக்கு அப்பரம னுடைய திருமேனி ஸேவை எளிதேயாம்; பின்னை யார்க்கு அரிதென்னில்; இறு மாப்புக் கொண்டிருக்கின்ற தேவதாந்தரங்கட்கே அஃது அரிது. முன்னடிகளிற் கூறிய அஸ்தாநே பயசங்கை திருநாட்டிலு முண்டென்பதை பட்டரும் ஸ்ரீ குண ரத்ந கோசத்தில் ''ஸ்நேஹாத் அஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்கசக்ராஸி முக்க்யை:'' என்கிற ச்லோகத்தினால் அருளிச் செய்தார்.

20. ஆழநெடுந்திரையாறு கடந்திவர் போவாரோ

கம்பருடைய அயோத்தியாகாண்டத்துப் பாசுரம் இது. கீழே அகாரவரிசை யில் எடுத்துக்காட்டியுள்ள 'அஞ்சனவண்ணன் என்னுருயிர் நாயகனாளாமே' என்கிற பாட்டுக்கு அடுத்தபடியானது ''ஆழநெடுந்திரையாறு கடந்திவர்போவாரோ? வேழநெடும்படை கண்டு விலங்கிடு வில்லாளோ? தோழமையென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ? ஏழைமை வேடனிறந்திலனென்றெனையேசாரோ?'' என்பது. இதன் கருத்தாவது, ''இப்பரதன் ஆழத்தையும் நீட்சியையும் அலைகளையு முடைய இக்கங்கையாற்றை என்னுதவியில்லாமல் தாண்டிப்போக வல்லவரோ? நான் இவனுடைய யானைச் சேனைகளைக் கண்டு அஞ்சிநடுங்கி விலங்கிப்போகும் வில் வீரனோ? அவ்விராமன் என்னைத் தோழனாகக் கொண்டு சொல்லியவார்த்தை எப்படிப் பட்டது! அந்நட்புக்கு ஏற்ப நான் நடவாவிட்டால் எளியனான இவ்வேடன் இங்ஙனம் மானங்கெட்டு வாழ்வதைவிட இறந்திருக்கலாகாதா என்று என்னை உலகத்தார் பழிக்க மாட்டாரா?'' என்றும். இங்கு ஓர் ஆராய்ச்சி. இராமபிரான் குஹப்பெரு மாளைச் சந்தித்தபோது ஓரிரவெல்லாம் இருவர்க்கும் ஸம்பாஷணை நடைபெற்றிருக் கிறது. இராமன் குகனோடு என்ன வார்த்தை பேசியிருப்பர்! ''தாமேவ இக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு'' என்று இளையபெருமாளை நோக்கிச் சொல்லுகிற இராமபிரான் பரதாழ்வானுடைய நற்குணங்களைக் குகனோடு பேசியிருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால் குகன் பரதனுடைய உண்மைத் தன்மையை அறிந்தேயிருக்கக் கடவன். அப்படியிருந்தும், அந்தப் பரதன்திறத்தில் இப்போது இவ்வளவு தீவிர மாகப் பேசுவது பொருந்துமா என்று சங்கிக்கவே நேரும். இதுதான் பரிவின் மிகுதி யாலுண்டாகும் அஸ்த்தாநே பயசங்கை என்பது. இது பரமப்ரேமசாலிகளின் உள்ளத்திற்கே நிலமாகும்.......

21. ஆசாரியர்களனைவருமுன்னுசரித்தவாசாரம்

உபதேசரத்தினமாலையில் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த விந்தப் பாசுரம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் அநவரதமும் சிந்திக்கத்தக்கது. பாசுரம் வருமாறு. "ஆசாரியர்களனைவரு முன்னுசரித்த வாசாரந்தன்னை யறியாதார், பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டுமருளாதே பூருவர்கள் சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்". இப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது, "பூருவாசாரியர்களெல்லாரும் அனுஷ்டித்துப் போந்த அனுட்டானத்தை அறியப்பெறாதவர்கள் கண்டபடி சொல்லுகின்ற பேச்சுக்களைக் கேட்டு மனம் திரியாமல் முன்னோருடைய சீரிய நிஷ்டையையே மனமே! அனுவர்த்திக்கப் பார்" என்பது. புதுவைஷ்ணவங் கொண்டாடுஞ் சிலர் புதிதுபுதிதாகச் சில நடத்தைகளைக் கைப்பற்றி, 'இதைச் செய்யவேணும், இதை அனுட்டிக்கவேணும்' என்றிப்படிப் பேசவும் திருத்தவும் புறப்படுவர்கள்; நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் அனுஷ்டான முறைமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாதாருடைய அந்தப் பேச்சுக்களினால் மனம் திரியாமல் *செய்யாதன செய்யோம்* என்றும் *மேலையார் செய்வனகள்* என்றும் ஆண்டாள் அருளிச்செய்தபடியே பூர்வாநுஷ்டான ஸரணியிலேயே வர்த்தித்தல் வேண்டுமென்று நியமித்தாராயிற்று. திருப்பாவையில் "செய்யாதன செய்யோம்" என்றவிடத்திற்கு பூர்வர்கள் அருளிய வ்யாக்யானமாவது "சாஸ்த்ரம் விதித்ததேயாகிலும் தர்மஜ்ஞஸமயப்ரமாணமாகையாலே மேலையார் செய்யாதவற்றைச் செய்யக் கடவோமல்லோம்" என்பதாம்.........

22. ஆழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும்

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் (33) "அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண்சார்ங்கவில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங்காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுச முனியாயின இந்நிலத்தே" என்கிற பாசுரத்தினால் எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதாரபூதர் என்பது தெரிய வருகிறது. இதை அடியொற்றி வேதாந்தவாசிரியர் யதிராஜஸப்ததியில் 'அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்வை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:' என்று பணித்தார். அவர்தாமே அந்த ஸப்ததியிலேயே 'விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதி ரபூத்வேத்ரஸாரஸ்த்ரிதண்ட:' என்று விஷ்வக்ஸேநாவதாரமாகவும் பணித்தார். எம்பெருமானாரைப் பற்றின சரித்திர நூல்கள் பலவற்றில் திருவனந்தாழ்வானவதாரமென்று பேசப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் எது உண்மையானதென்று பலர்க்கு விசிகித்ஸை உண்டாகிறது. இதைப்பற்றினதெளிவை அடியேனுடைய 'சேஷாவதாரச் சிறப்பு' என்னும் சிறு நூலில் காண்க. அந்நூல் மேலே குறித்த நூற்றந்தாதிப் பாசுர உரையோடும் முதற் பதிப்பில் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது.........

23. ஆதலால் பிறவி வேண்டேனரங்கமா நகருளானே!

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருடைய திருமாலையில் மூன்றுவது பாசுரமிது வென்பது ப்ரஸித்தம். பிறவியில் நேரக்கூடிய வருத்தங்கள் பலவற்றையும் விரியக்

கூறி, 'ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்' என்கிறார். இப்படிப் பிறவியை வெறுப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களனைவருமாவர். நம்மாழ்வார் 'இருள்தருமா ஞாலத் துளினிப்பிறவியான் வேண்டேன்' என்றார். பெரியாழ்வார் 'மறுபிறவி தவிரத் திருத்தி உன் கோயில் கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்' என்றார். திருமழிசைப்பிரான் 'இயக்கருத பல்பிறப்பிலென்னைமாற்றி' என்றார். இங்ஙனே பல பாசுரங்கள் காண்கிறோம். ஆண்டாளொருத்தியே 'எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும்' என்பதனால் மேன்மேலும் பிறந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்னும் அவாவை ஆவிஷ்கரித்தாள். அதன் மருமத்தை மேலே (எ) எழுத்து வகுப்பில் 'எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்' என்ற மகுடத்தின்கீழ் காணலாகும்.........

24 ஆவியுள்குளிர எங்ஙனே உகக்குங்கொலின்றே

திருவாய்மொழியில் (6-7-5) 'மேவிநைந்துநைந்து விளையாடலுறாள்' என்கிற பாசுரத்தின் ஈற்றடி இது. நம்மாழ்வார் திருக்கோளூரில் அவகாஹித்த படியைத் தாய் பாசுரத்தாலே சொல்லுகிறார். 'ஆவியுள்குளிர' என்றவிடத்து ஈட்டிலே சுவைமிக்க ஓர் ஐதிஹ்யமுள்ளது. அதாவது; இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே மேலெழ அருளிச் செய்தாராய், சீராமப்பிள்ளை இருந்தவர் 'ஜீயா! எம்பார் அருளிச்செய்யும்போது ஆவியு(3)ள் குளிர என்று முகந்துகொண்டருளிச் செய்யும்படி கேட்டறிகையில்லையோ என்றருளிச் செய்தார்.' [இதனைச் சிறிது விளக்குவோம்.] நாம் எல்லாரும் ஸந்தை சொல்லும்போதும் ஸன்னிதியில் ஸேவிக்கும் போதும் 'ஆவியுள் குளிர' என்று ஸாதாரணமாகச் சொல்லிப் போருகிறோம். ஒருகால் பட்டரும் இங்ஙனே அநுஸந்தித்தருள, அதுகேட்ட அவருடைய திருத்தம்பியாரான சீராமப்பிள்ளை இவ்விடத்தை எம்பார் அநுஸந்திக்கும்படியை நினைவூட்டினார். ஆழ்வார் 'ஆராவமுதாய் அடியேனுவியகமே தித்திப்பாய்' என்றருளிச் செய்தவராகையாலே 'உள்குளிர' என்பதை ஸாமாந்யமாகச் சொல்லிப்போய் விடாமல் ஆழ அழுத்திச் சொல்லவேணுமென்று காட்டினபடி. இதில் 'ஜீயா!' என்றது 'ஸ்வாமிந்' என்றபடி. முற்காலத்தில் பெரியோர்களைச் சீயரென்று வழங்கி வந்தார்கள். சீரியர் என்பதுதான் சீயர் என்பது. அன்றி, சீயம் போன்றவர் சீயர் என்று கொண்டு புருஷஸிம்ஹமானவர் என்றும் கொள்வர்............

25 ஆழ்வானைப்பற்றின அபூர்வ ஐதிஹ்யங்கள் மூன்று

பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் அருளிச் செய்த ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் கூரத்தாழ்வானுடைய சரிதைகள் உள்ளன. அதில் இல்லாத சில ஐதிஹ்யங்கள் (ஆழ்வானைப்பற்றியவை) அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்களில் ஸேவிக்கப்படுகின்றன. அன்னவற்றில் சில காண்மின். (1) திருவாய்மொழியில் (7-10-5) *மலரடிப்போதுகளென்னும்பாட்டில் இரண்டாமடி 'பலரடியார்முன்பருளிய' என்பது. இங்கு ஈட்டில் அருளியுள்ள ஐதிஹ்யத்தின் சாரமாவது. எம்பெருமானார் காலத்திலே அரசாண்டு வந்த சோழராஜன் வைஷ்ணவ த்ரோஹியாகையால் ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்து எறிந்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு இஷ்டரானவர்கள் மந்த்ரபூர்வமாக ப்ரதிஷ்டைசெய்யப்

பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களையழியச் செய்தால் ஊருக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும் என்று சொல்ல, அது கேட்ட சோழன் அந்த ப்ரதிமைகளில் தெய்வசக்தியை உத்வாஸனம் பண்ணி யழியச்செய்வோம் என்று நிச்சயித்து ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குப் பணங்கள்கொடுத்து' நீ அத்ருச்யாஞ்ஜனமிட்டுக் கொண்டு உத்வாஸநம் பண்ணு' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க அவனும் திவ்யதேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜநமிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸனம் பண்ணி பகவத்விக்ரஹங்களைக் கடலிலே எடுத்தெறிகிற செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்செவிசாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக் கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்திற்கும் அழிவு வரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது. இனிமேல் செய்ய வேண்டுவதென்?' என்று வியாகுலப்பட்டுப் பெரியநம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, 'நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும். என்பின்னே வாராநின்றால், ஒருவன்பின்னே போகிறோம் என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போல என்னைப் பின் செல்பவனாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்' என்று பெரியநம்பி திருவாய்மலர்ந்தருள இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவனே என்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடுவிக்க வேணுமென்றெண்ணிக்கொண்டு நம்பியை நோக்கி 'இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே' என்று சொல்லிநிற்க, 'நம் கூரத்தாழ்வானை அனுப்பலாகாதோ? என்று நம்பி நியமித்தருள அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக்கேட்டு 'நம்பிகள் நம் ஸ்வரூபத்தினுண்மையை இங்ஙனேயறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி யருளிச்செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே!' என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின் சென்றார். 'பலரடியார் முன்பருளிய' என்ற இடத்திற்கு இது பொருத்தமான இதிஹாஸம். ... ... (5)

26. ஆழ்வானைப்பற்றி மற்றுமோர் ஐதிஹ்யம்

(2) பெரியதிருமொழி (7-5-2) 'பாரித்தெழுந்த' பாசுரத்தில் 'பாரதத்துத் தேரில் பாகனாயூர்ந்த' என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்திகள். 'ஆழ்வானுக்கு மூலம் வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே ஒருவருக்கு க்ரந்தம் பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாரா நிற்கச் செய்தே, அரையன் வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர் கையில் க்ரந்தத்தை ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். [விவரணம்] ஆழ்வானுக்கு நேத்ரபாடவம் குன்றியிருந்த காலத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யாதி ப்ரவசனங்களுக்கு மூலபங்க்தி ஸேவிக்கச் சிலரைத் துணைகொண்டிருந்தார். அவர்களிலே ஒருவர்க்கு ஆழ்வானிடத்தில் ஒரு க்ரந்தம் ஸேவிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் அபிமானமுள்ள ஆசார்ய புருஷர் போலும். அதனால் தாம் ஆழ்வானிடத்தில் சிஷ்யனாகயிருந்து வாசிப்பது பிறர்க்குத் தெரியலாகாதென்று கருதி அவர் இதை ஆழ்வான் பக்கலில் விஜ்ஞாபிக்க, ஆழ்வான் முக்குறும்பறுத்தவராகையாலே அதற்கிணங்கி ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே வீற்றிருந்து ப்ரவசநம் செய்துவந்தார். சிஷ்யர் கையிலே புஸ்தகமிருப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் ஒரு ஜமீன்தார் அந்தப் பக்கமாக வரும்போது அவனைக்

கண்ட அந்த சிஷ்யன் தான் சிஷ்யனாக விரும்புவதை அந்த ஜமீன்தார் தெரிந்து கொண்டு விடுவரோ என்று சங்கித்து நடுங்கியிருந்தார். அதையறிந்த ஆழ்வான் உடனே அவர் கையிலிருந்த புத்தகத்தைத் தம் கையிலே வாங்கிக்கொண்டு அந்த சிஷ்யனிடத்திலே தாம் கேட்பதாக (தம்மை சிஷ்யனாக) காட்டிவிட்டார். இது ஆழ்வானுக்கே அஸாதாரணமான குணவிசேஷம்.

27. ஆழ்வானைப்பற்றி இன்னுமோர் ஐதிஹ்யம்

(3) பெரிய திருமொழியில் (எட்டாம்பத்து) சிலையிலங்கு பொன்னாழி ப்ரவேசத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஐதிஹ்யம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி) 'ராஜேந்த்ர சோழனிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன் மகன் புத்தரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய்ப் பூணூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப்பொகட்டான். கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு வந்து புகுந்தான். பிதாவானவன் 'கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?' என்று கேட்டான். புறம்புள்ளார் 'நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே?' என்று கேட்க, 'ஆழ்வான் ஸன்னிதியில் தமோபிபூதரும் ஸத்வஸ்த்தராவர்கள் காண்' என்றான். இதன் விவரணம் வருமாறு. ராஜேந்திரசோழனென்னு மூரிலே ஒரு ப்ராஹ்மண குமாரன் பௌத்தருடைய ஸஹவாஸத்தாலே மதிகெட்டுத் தன் பூணூலை அறுத்தெறிந்தும் குடுமியைச் சிரைத்தொழித்தும் வ்ராத்யனாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் அவ்வூர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் எழுந்தருளினார். அந்த ப்ராஹ்மண குமாரனுக்கு ஆழ்வான் ஏதாவது ஹிதோபதேசம் செய்தருளினரோ இல்லையோ தெரியாது; ஆழ்வான் அவ்வூர்க்கு எழுந்தருளினவளவே தெரியும். அவன் அப்போதே முன்போலே ப்ராஹ்மண லக்ஷணங்களுடன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்ட அவனது தகப்பனார், 'பிள்ளாய்! கூரத்தாழ்வானோடு சந்திக்கப் பெற்றாயோ?' என்று கேட்க, அங்கிருந்த சிலர் இதைக்கேட்டு, உண்மையில் ஆழ்வானுடைய அருளாலேயே இவன் திருந்தினான் என்பதைத் தாங்கள் மாத்திரம் நன்கறிந்தவர்களாகையாலே இந்த மருமத்தை இவர் எங்ஙனே தெரிந்து கொண்டாரென வியந்து 'நீர் இதை எப்படித் தெரிந்துகொண்டீர்?' என்று கேட்க, 'ஆழ்வானுடைய ஸன்னிதானத்தில் தாமஸர்களும் ஸாத்விகர்களாய்த் திருந்துவது வழக்கமன்றோ? நெடுநாளாகத் தாமஸனாய்க் கெட்டுப்போனவிவன் இன்று ஸாத்விக புத்தியுண்டாகித் திருந்தினனென்றால் ஆழ்வானோடே இவன் ஸந்தித்திருக்கவேணுமென்று தோன்றிற்று' என்றாராம் அவனது தகப்பனார்.

28. ஆமுதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி

திருவாய்மொழியில் (7-9-3) 'ஆமுதல்வனிவன்' என்று தொடங்கும் பாசுரத்தின் விசேஷ விவரணம் கேண்மின். 'ஆமுதல்வனிவன்' என்பதற்கு இரண்டுவகையான நிர்வாஹம். முதல்வன் என்கிறவிது எம்பெருமானிடத்திலே அந்வயிப்பதாக ஒரு நிர்வாஹம். அது ஆழ்வாரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக மற்றொரு நிர்வாஹம். 'இந்த எம்பெருமானே ஜகத்காரணபூதனென்று தன் பக்கலிலே எனக்குத் தெளிவு பிறக்கும்படியாகப்பண்ணி' என்பது முதல் நிர்வாஹத்தின் பொருள். 'குருகூர்ச்சடகோபனாகிறவிவன் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும் விஷயத்திலே முதல்வனாகக் கடவன்—தலைவனாகக் கடவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி என் பக்கலிலே

தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப்பண்ணி' என்பது இரண்டாம் நிர்வாஹத்தின் பொருள். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள்: 'காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன் பக்கலிலே தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்த நினைத்தோம்; அதுக்கு இவன் முதலாம்-அடியாமிவனென்று என் பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப் பண்ணி யென்னுதல். இங்கே யருளிச்செய்யும் வார்த்தை—திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபானத்தில் ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளிநிற்கக்கண்டு * ஆமுதல்வனிவன் * என்றருளிச் செய்தாராம் என்று. [ஸ்ரீ காஞ்சீ ஹஸ்திகிரியில் திருமடைப்பள்ளி ப்ரதக்ஷிணவீதியிலே ஆளவந்தார் யாதவப்ரகாசனோடேயிருந்த எம்பெருமானாரைத் திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு 'ஆம் முதல்வனிவன்' என்று குளிரக் கடாக்ஷித்தருளின ஐதிஹ்யத்தையருளிச் செய்தபடி. இதனால், இரண்டாவது நிர்வாஹம் ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுமிணங்கினதென்று காட்டினபடி. *ஸ்ரீமத்ப்யாம் ஸ்யாதஸாவிதி* என்கிற அதிகரணஸாராவளி ச்லோகத்தில் ஸ்யாத் அஸௌ என்றதும் இப்பொருளதே.]

29. ஆர்த்தபுகழாரியர்கள் தாங்களருளிச் செயல்நடுவே

உபதேச ரத்தின மாலையில் மதுரகவியாழ்வாரைப்பற்றின பாசுரமொன்று 'வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல் சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை ஆர்த்த புகழாரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் நடுவே சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து என்பது.' இப்பாசுரம் அவசியம் அவதரித்திருக்க வேண்டுவது. ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களைப் பரக்கப் பேசுவன. அப்படிப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களினிடையே ஆழ்வார் தோத்திரமான இவரது பிரபந்தம் சேருவதற்கு நியாயமில்லையே யென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடுமாதலால் அன்னவர்கட்குத் தெளிவு பெறுத்துமிப்பாசுரம். ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பிரபந்தங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பொருள்களையே விவரிப்பன ஆகும்; அதில் திருமந்த்ரத்தின் நடுவேயுள்ளதான நம: பதத்தில் நம் ஆசார்யர்கள் முக்கியமாக பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் போருவர்கள். இவ்விஷயம் முமுக்ஷுப்படியிலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் விசதம். அப்படிப்பட்ட பாகவத சேஷத்வத்தையே கனக்கப் பேசுமதான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு ஆழ்வார் அருளிச் செயல்களிடையே சேர்ந்து திகழவேண்டுவது அவசியம் என்று நம் ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்றதாயிற்று.

30. ஆஹாயம் வை ப்ரஜாபதேர் விபாந் நாம லோக:

இது வேதவாக்கியம். க்ருஷ்ண யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் முதற்காண்டம் ஏழாவது ப்ரச்நத்தில் இது ஒரு பஞ்சாதியடி. [விநோதமான ஒரு இதிஹாஸம்] நான் வேதமோதி முடித்தபோது ஒரு ஸமயம் குளித்தலைக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே அப்போது ஒரு வேத பாடசாலை மஹாவிபவமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அதில் உபாத்யாயராக இருந்த ஒரு கனபாடியோடு நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டதெனக்கு.

நான் அங்குச் சென்றபோது அவர் வித்யார்த்திகளை பரீக்ஷைசெய்துகொண்டிருந்தார். அது ஸாதாரண பரீக்ஷை; அவரிடம் நான் சொன்னேன், 'என்னை எவ்விதமாகவும் பரீக்ஷிக்கலாம் நீங்கள். வேண்டியமட்டும் பரீக்ஷியுங்கள்' என்று. அவர் பல கேள்விகள் கேட்டுவந்தார். அவற்றில் இது ஒரு கேள்வி. 'மூன்றெழுத்தில் ஒரு பஞ்சாதியடி. அது தமிழ்ப்பதமாகவும் இருக்கும். அதைச் சொல்லுவீர்களா?'' என்றார். உடனே 'ஆகா' என்றேன். அதற்கு ஆகட்டும் என்று பொருள் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். கேள்வி கேட்டவர் உண்மை தெரிந்துகொண்டார். 'ஆஹாயம் வை ப்ரஜாபதே:' என்கிற பஞ்சாதியைத்தான் அவர் கேட்டார். அதையே நான் சொல்லிவிட்டேன். (அங்கு ஆஹா அயம் என்று பதம்) ஆகாயம் என்பது தமிழ்ப் பதம். அதன் பக்கத்தில் வை என்பதும் தமிழாகவுள்ளது. 'இப்படி மற்றொரு பஞ்சாதி சொல்லுவீரோ' என்றார். ''ஆவாயோ'' என்றேன். முதல்காண்டம் நாலாவது ப்ரச்நத்தில் ''ஆ வாயோ பூஷ ஸூசிபா:'' என்று அநுவாகத் தொடக்கம். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஆ வாயோ என்று இரண்டு பதம். தமிழில் ஆவாய் ஓ என்று இரண்டு பதம். இங்ஙனே பல பரீக்ஷைகள் நடந்தன. "தேஹிநோ திவஸா கதா:'

31. இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே

எம்பெருமானார் காலத்தில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் தேவதாஸிகள் நம்பெருமாள் விஷயமாகப் பல பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். எம்பெருமானாருடைய வடிவழகில் ஈடுபட்ட அவர்கள் எம்பாரையணுகி 'ஸ்வாமி விஷயமாகச் சில பாசுரங்கள் தேவரீர் அருளிச்செய்து தந்தால் அவற்றையும் பாடவிரும்புகிறோம்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அப்போது எம்பார் சில பல பாசுரங்கள் பணித்துத் தந்தார். அவற்றில் தலையான பாசுரம் கேளீர்.

''பற்பமெனத் திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமே விரலும் பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும், முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன்னழகும் முன்னவர் தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல் நிலாவழகும், கற்பகமே விழிகருணை பொழிந்திடு கமலக் கண்ணழகும் காரிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கனநற்சிகை முடியும், எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழகென்னிதயத்துளதால் இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே.' என்பதாம்...

32. இன்னார் தூதனெனநின்றான் எவ்வுள் கிடந்தானே

பெரிய திருமொழியில் (2-2-3) ''முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்துஅரக்கன் மன்னூர் தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்து அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான் எவ்வுள் கிடந்தானே.'' இங்கு விசேஷம் கேளீர். பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அளவற்ற பக்ஷபாத முண்டென்பது ப்ரஸித்தம். சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய அருளிச்செயல்களைக் கேட்க விரும்பி ஒருநாள் பட்டர் ஸந்நிதியிலே விடைகொண்டு, ''சக்கரவர்த்தி திருமகனுருக்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோ உள்ளது'' என்றார்; அதை

பட்டர் கேட்டருளி, "ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூது போதல் அநிஷ்டமன்று காணும்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே ஸார்வபௌமனுகைப் பிறந்தானுகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூதுபோகவிடுவாரைக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே திருவடி அங்குமிங்கும் போவது வருவதாய்க் கொண்டு தூதக்ருத்யஞ் செய்து வார்த்தை சொல்லித்திரிந்த ஏற்றத்தைக்கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தூதுபோகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீருகைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூது சென்ருன்; க்ஷத்ரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூது போகவிடமாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷிக்த க்ஷத்ரிய குலத்திலே பிறந்தால் 'தூது போ' என்று ஏவ ஒருவருக்கும் நா எழாதிறே" என்றருளிச்செய்தாராம். இதற்கு இப்பாசுரம் மூலமாயிருக்கும். இப்பாசுரத்தில் மற்றொரு விசேஷமும் கேளீர். "இன்னார் தூதனென நின்ருன்" என்பதற்கு 'பாண்டவதூதனென்னும்படி நின்ருன்' என்கிற பொருள் தவிர மற்றொரு சுவைப்பொருளுமுண்டு. அதாவது, 'இன்னார் தூதனென' — பாண்டவதூதனென்று சொல்லப்பெற்றவாறே 'நின்ருன்'—இனி அவதாரம் செய்ய வேண்டா என்று அவதாரங்களையொழிந்து நின்ருன். க்ருஷ்ணுவதாரஞ் செய்தது தூதனென்று பேர் பெறுவதற்கேயென்பதும், அது பெற்றதனுல் பரமஸந்தோஷமடைந்தானென்பதும் இதனுல் தேறுகிறது. இவ்வவதாரத்திற்குப் பிறகு வேறு அவதாரம் இன்னும் செய்தருளாமையால் 'நின்ருன்' என்றதற்கு 'வேறு அவதாரம்செய்யாமல் நின்ருன்' என்ற பொருள் ஏற்கும்.

33. இன்றுயாம் வந்தோமிரங்கு

திருப்பாவையில் 'அன்றிவ்வுலக மளந்தாய்' பாசுரத்தில் ஈற்றடி இது. 'இன்றுயாம் வந்தோம்' என்று ஸேவிக்கிருேம். இன்று, யாம் என்று பதவிபாகமாஞலும் இலக்கணப்படி உச்சரிக்கவேண்டிய விதம் யாதெனில் 'இன்றியாம்' என்றே உச்சரிக்கவேண்டும். நன்னூலில் 'உயிர்வரினுக்குறள் மெய்விட்டோடும். யவ்வரின் இய்யாம்' என்பது சூத்திரம். மற்று, யாது—இவ்விரண்டு சொற்கள் புணருமிடத்து மற்றியாது என்றே புணரும். உகரம் இகரமாக மாறியேதீரும். ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் எங்கும் இந்த விதி வழுவாமையைக் காணலாம். 'கண்டதோடு பட்டதல்லால் காதல் மற்றியாது மில்லை' இத்யாதி பல காணலாம். ஆகவே இன்றியாம் என்பதுதான் மூலம். அதை 'இன்று யாம்' என்று பிரிப்பது போல 'இன்றி, யாம்' என்றும் பிரிக்கக் குறையில்லை. இன்றி என்பதற்கு 'உபாயமும் உபேயமும் வேறின்றி என்று பொருள். இதுவும் ப்ரக்ருதத்தில் சொல்லவேண்டிய அர்த்தமேயாகும்.

34. இப்பொழுதெம்மனேரால் இயம்புதற்கெளிதோ

கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் கைகேசி சூழ்வினைப் படலத்தில் 108-ஆம் பாட்டு "இப்பொழு தெம்மனோரா லியம்புதற்கெளிதோ யாருஞ் செப்பருங்குணத்திராமன் திருமுகச்செவ்வி நோக்கின் ஒப்பதே முன்பு, பின்பு வாசக

முரைக்கக்கேட்ட அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா'என்பது. சக்ரவர்த்தி பாரித்த இராமபிரானது இளவரசு பட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறுவிளைத்த கைகேசி தன்னருகே வந்துசேர்ந்த இராமனை நோக்கி 'நீவனவாஸம் செய்யக்கடவை' என்று கட்டளையிட்ட காலத்து இராமனுக்கு வருத்தமுண்டாகியிருக்கக்கூடுமென்று சிலர் எண்ணகூடுமன்றே? உண்மையில் சிறிதும் வருத்தமுண்டாகாததோடு பரம ஸந்தோஷமே உண்டாயிற்றென்பதை வான்மீகி முனிவர் "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று இளையபெருமாளை நோக்கிச் சொன்ன சொல்லால் தெரிவித்தார். பெரியாழ்வாரும் தமது திருமொழியில் (3-9-4) "கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம் போன சீற்றமிலாதானைப் பாடிப்பற" என்றார். இதில் "சீற்றமிலாதான்" என்றது உயிரானது. இவற்றிற் காட்டிலும் மிக மேம்பாடாகக் கம்பர் தெரிவிக்கிறார். 'வநவாஸ ப்ரஸ்தாவம் வந்தகாலத்தில் இராமபிரானுடைய திருமுக மண்டலம் இருந்தவிதத்தை அக்காலத்தில் நேரில் கண்டவர்கள் எடுத்துரைக்க வேணுமேயல்லது, எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு அப்பால் இன்று பிறந்துள்ள நானு அதைச் சொல்லுவது!' என்று கையொழிந்து ஏடுகளைக்கட்டி உள்ளே வைத்திட்டுச் சயனித்தாராம் கம்பர்; இராமபிரான் கனவிலே தோன்றி வனவாஸக் கட்டளைக்கு முன்பிருந்த முகஸந்நிவேசத்தையும் பின்பிருந்த முக ஸந்நிவேசத்தையும் காட்டிக்கொடுக்க, உடனே துயிலெழுந்து செய்யுளைப் பூர்த்திசெய்தாரென்று ஓர் ஐதிஹ்யம் சொல்லப்படுவதுண்டு. "சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமம்" (வா. ஸ்ரீராமாயண. அயோத்தி. 3-28) என்கிற ச்லோகத்திற்கு "சந்த்ரவத் காந்தம் ஆநநம் யஸ்ய" என்றொரு விக்ரஹமும், "சந்த்ராத் காந்தம் ஆநநம் யஸ்ய" என்று மற்றொரு விக்ரஹமும் சொல்லுவதுண்டு. சந்திரன்போல் அழகிய முகமுடையவன் என்பது முந்தின விக்ரஹ வாக்யத்தின் பொருள்; சந்திரனிற்காட்டிலும் மிகவழகிய முகமுடையவன் என்பது பிந்தின விக்ரஹ வாக்யத்தின் பொருள். வநவாஸ ப்ரஸ்தாவமில்லாதிருந்த காலத்தில் முந்தின விக்ரஹப்பொருள் அவகாசம் பெற்றிருந்தது; வனவாஸக் கட்டளை விளைந்தவுடனே பிந்தின விக்ரஹப் பொருள் அவகாசம் பெற்றது என்று கொள்க............

35. ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் அது தேசமா?

திருவாய்மொழி மூன்றாம்பத்தில் ஒழிவில்காலப்பதிகத்தில் நாலாம்பாட்டு 'ஈசன் வானவர்க்கென்பனென்றால் அது தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு? நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே.' என்பது. இப்பாசுரம் அநுபவ ரஸிகர்களுக்குப் பரமபோக்யமானது. இதன் கருத்தைக் கேளீர். 'எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசன்' என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அதனால் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஓரேற்றமாக அருளிச்செய்தார்; மிகவும் நீசனான என் பக்கலிலே பாசம் வைத்திருக்கும் பெருமானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறாரிப்பாட்டில். 'வானவர்க்கு ஈசன்' என்று சொல்லுகிறது திருவேங்கடத்தானுக்குத் தேசமோ? என்கிறார். *கானமும் வானரமும் வேடுமான விவற்றுக்கு முகங் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகட்கு முகங்கொடுக்கிறானென்பது எங்ஙனே ஏற்றமாகும்? *அயர்வறுமமரர்களதிபதி என்கை ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஏற்றமாகுமத்தனையல்லது திருவேங்கட

முடையானுக்கு ஏற்றமாகாது காணும். அஃது ஏற்றமன்றாகில், பின்னை எதைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைக்கின்றீர்? என்ன; அதற்கு விடையளிக்கின்றார் போலும் பின்னடிகளால்* அமர்யாத:க்ஷுத்ரச்சலமதிரஸூயாப்ரஸவபூ: இத்யாதிப் புடைகளிலே ஆளவந்தார் போல்வார் அருளிச்செய்கிற கணக்கிலே மிகவும் நிஹீனனான என் திறத்தில் ஆசாபாசம் வைத்து அதனால் புகர் படைத்திருக்கின்ற எம்பெருமானை வானவரீசன் என்பது என்ன பெருமை! என்றாராயிற்று.

36. ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்பவரம்பிகந்து

இது கம்பராமாயணம் பாலகாண்டத்தில் ஆற்றுப் படலத்தில் ஒரு செய்யுள். பெரிய திருமொழியில் 'வாடினேன் வாடி' பதிகத்தின் ஈற்றுப் பாசுரத்தில் ''மஞ்சுலாஞ் சோலை வண்டறை மாநீர்'' என்றுள்ளது. வண்டுகள் பூங்கொத்துக்களில் மொய்க்குமேயல்லது நீரிலே மொய்க்குமா என்றொரு சங்கை தோன்றக்கூடுமென்று நினைத்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை அப்பாசுரத்தின் தமது வியாக்கியானத்தில், ''ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே 'ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப' வென்று ஆற்று வரவுகளிலே சொல்லுவர்களாய்த்து தமிழர்'' என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இங்குத் தமிழர் என்றது கம்பரை. அவருடைய பாட்டு ''ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து ஊக்கமே மிக உள் தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலின் தீம்புனல் ஒக்குந் தேனுகர் மாக்களை மானுமே'' என்பதாம்.

37. உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்

திருவாய்மொழியில் (4-3-8) *என்னதாவிமேலையாய்* என்கிற பாட்டின் மூன்றுமடி யிது. இங்கு ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான வருளிச்செயல் ஈட்டில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. (அதன் ஸாரமாவது.) 'என்னதாவி உன்னது' என்பது முதலிலுள்ளது. ஜீவாத்மஸ்வரூபம் பரமாத்மாவுக்கு அதீனம் என்பது இதனால் விளங்கிற்று. உடனே 'உன்னதாவி என்னது' என்றுள்ளது. இதனால் பரமாத்மஸ்வரூபம் ஜீவாத்மாவுக்கு அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆராயுமளவில் முதலிற் சொன்னது பொருந்துமேயன்றி இரண்டாவதாகச் சொன்னது பொருந்த வழியில்லை. ஏனென்றால் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் பரமாத்மாதீனம் என்பது நிர்விவாதம். பரமாத்மஸ்வரூபம் ஜீவாத்மாதீனம் என்பது இசையக்கூடிய விஷயமன்றே. ஆகவே இது பொருந்தாதென்று சந்தேகிக்க இடமுண்டாகிறது. ஆளவந்தார் கோஷ்டியில் திருவாய்மொழி கேட்டுவந்த சிஷ்யர்கள் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே இந்த ஆக்ஷேபத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதற்கு ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது மிகமிகச் சுவைமிக்கது. ஜீவாத்மஸ்வரூபம் பரமாத்மாதீனம் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவன் 'த்வம் மே' என்றால் இவன் 'அஹம் மே' என்பவன் ஆகையாலே அதற்குத் தடையேற்பட்டு விடுகிறது. அது கருமத்தினாலானது. பரமாத்மா தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் கருணையினாலும் ஜீவாத்மாவுக்கு அதீனனாகிறபோது தடை செய்வாரில்லையே. சிஷ்யர்களே! நீங்கள் 'உன்னதென்னதாவியும்' என்பதிலே ஆக்ஷேபம் காட்டவேணுமேயொழிய 'என்னதுன்னதாவியும்' என்பதிலே ஆக்ஷேபம் காட்ட இடமில்லையே' என்று அருளிச்செய்தார். 'அநந்யாதீனத்வம் தவ கில ஜகுர் வைதிககிர: பராதீனம் த்வாம் து ப்ரணத பரதந்த்ரம் மநுமஹே'' என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை இங்கே இணைக்கிக்கொள்வது.